

Manipal Hindu College

★

SIVADASAN NUMBER

★

University of Jaffna

370.92

MAN

185928(AR; Main)

28th Feb., 1964

உ
சிவமயம்

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி

உப அதிபர்

திரு. இ. சிவதாசன் அவர்கள்

B. Sc. (Lond.), Dip.-in-Education

நினைவு மலர்

ARCHIVES

185928

28 - 2 - 64

University of Jaffna
185928

Library

185928

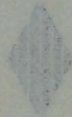
மாணியார் இ. சி. இ. மய்யம்

182281

மாணியார் இ. சி. இ. மய்யம்

B. Sc. (1955), Dip. in Education

மாணியார் இ. சி. இ. மய்யம்

ARCHIVES

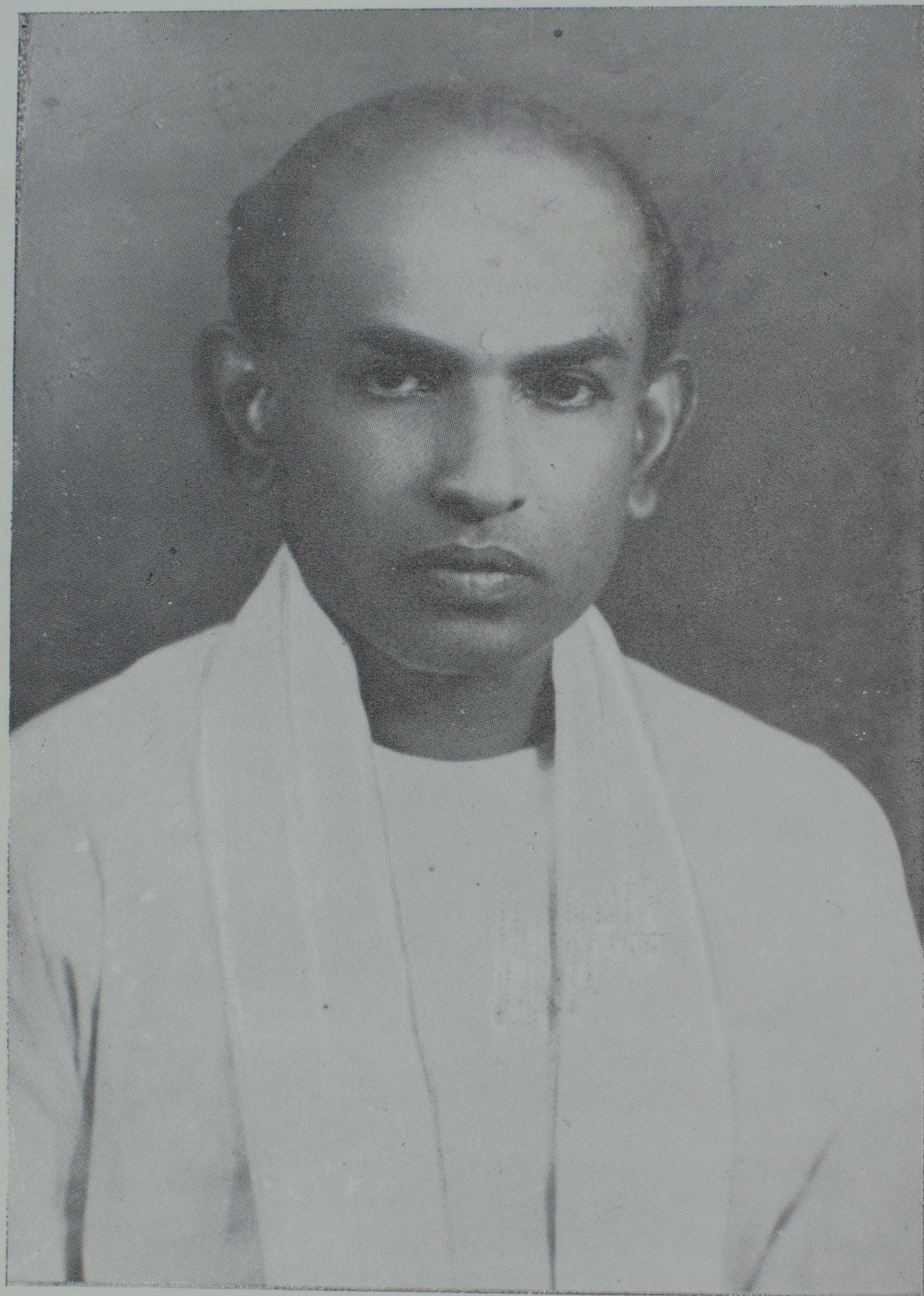
182281

28 - 5 - 64

சுன்னாகம், திருமகள் அழுத்தகம்

282281

THE LATE MR. R. SIVADASAN
(VICE-PRINCIPAL, MANIPAY HINDU COLLEGE)

Born : 12-4-1919

Died : 29-1-64

ARCHIVES

திரு. இ. சிவதாசன்

(வாழ்க்கை வரலாறு)

ஒரு நாள் வழக்கம்போல எங்கள் கல்லூரி ஆசிரியர்கள் இக்கால முற்போக்குக்கொள்கைகளை விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “தீண்டாமையை ஒழிக்கவேண்டும்” என்றார் ஒருவர். “மனிதனை மனிதனாக மதிக்கவேண்டும்; ‘சாதிசூயம் பிறப்பென்னும் சுழிப்பட்டுத் தடுமாரும் ஆதமிலி நாயேனை’ என்று மாணிக்கவாசகர் சொல்லவில்லையா?” என்று ஒரு மேற்கோளுடன் அவரை ஆதரித்தார் மற்றொருவர். மூன்றாவதொரு பேர்வழி தீண்டாமையை ஒழிப்பது தமிழனுடைய நாகரிகத்துக்கே முற்றும் விரோதமானது என்று விவாதித்தார். விவாதம் வலுத்தது. ஆசிரியர்கள் இரு கட்சிகளாகப் பிரிந்தார்கள். ஆனால் ஒருவர் மாத்திரம் இந்த விவாதத்திற்கு கலந்து கொள்ளவில்லை; அலையடங்கிய சமுத்திரம் போல அமைதியாய்ப் பத்திரிகை வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். மும்முரமாக விவாதித்துக்கொண்டிருந்த ஒருவர் அவரை நோக்கி, “மாஸ்டர், நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? தீண்டாமை நல்லதா? கூடாதா?” என்றார். அவர் பத்திரிகையைக் கீழே மடித்துக்கொண்டு, “தீண்டாமை நல்லதுதானே; அதிலென்ன சந்தேகம்?” என்று சிரித்துக் கொண்டு சொன்னார். தன் பக்கத்துக்கு ஆட்சேர்க்கலாம் என்று நினைத்துக்கொண்டு கேட்ட பேர்வழிக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது. “என்ன மாஸ்டர், இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலேயும் இப்படிச் சொல்லுகிறீர்களே” என்று தொடங்கினார். “மற்றவனுடைய சொத்துச் சுதந்திரங்களிலே தீண்ட எங்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது? இன்னும் இரண்டாயிரம் நூற்றாண்டுகள் சென்றாலும் மற்றவனுடைய சொத்துச் சுதந்திரங்களிலே தீண்டாமல் வாழ எல்லோரும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்” என்றார் அவர். எல்லாரும் விவாதத்தை மறந்து கலகலவென்று சிரித்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பேர்வழியோ

விடுகிறதாயில்லை. “என்ன மாஸ்டர், நான் என்னவோ கேட்க நீங்கள் என்னவோ சொல்லுகிறீர்கள்” என்று சினந்தார். “அப்ப என்ன கேட்கிறீர்களே? ஒரு ஆளிலே இன்னுமொரு ஆள் முட்டலாமோ? முட்டக்கூடாதோ? என்றதையா கேட்கிறீர்கள்? அதை என்னிடம் ஏன் கேட்டீர்கள்? அது சுகாதாரம் பற்றிய விஷயம். டாக்டரிடம் அல்லவோ அதைக் கேட்கவேணும்” என்றார் புன்சிரிப்புடன். எல்லாருக்கும் ஒரே சிரிப்பு. விவாதம் முடிவடைந்தது. மணி அடித்து இரண்டு நிமிஷமாகிவிட்டது என்பது அப்போதுதான் தெரிய வந்தது. சிவதாஸனின் சமயோசித புத்தியையும் நகைச்சுவையையும் மெச்சிக்கொண்டு எல்லோரும் தத்தம் வகுப்புக்களுக்குப் போனார்கள். திரு. சிவதாஸன் அவர்களை நினைக்கும் போதெல்லாம் இப்படியான எண்ணிற் றந்த சம்பவங்கள் எங்கள் மனத்திரையில் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவர் பயனற்ற வீண் விவாதங்களிற்கலந்து கொள்வதில்லை; அப்படி விவாதிப்பவர்களையும் நாகரிகமாக நகைச்சுவையுடன் விலக்கிவிடுவார். அவருடைய சொல்லுக்கு மதிப்புண்டு. அந்த மதிப்புக்கும் பல காரணங்கள் உண்டு. பண்பட்ட உள்ளம், பரோபகார சிந்தை, நிர்வாகத் திறமை, நடுவுநிலைமை, பொறுப்புணர்ச்சி, பாடஞ் சொல்லும் வன்மையாகிய அவருடைய நற்பண்புகள் எல்லோரையும் கவர்ந்தன.

திரு. சிவதாசன் அவர்களுக்கும் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கும் நீண்டகாலத் தொடர்புண்டு. அவர் நாலாம் வகுப்பு முதல் மெற்றிக்குலேஷன் வகுப்பு ஈருக இங்கேயே படித்தார். மெற்றிக்குலேஷன் பரீட்சையில் முதற்பிரிவில் தேறியதும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்திற் சேர்ந்து படித்து 1941ஆம் ஆண்டில் பி. எஸ்ஸீ. பரீட்சையில் தேறினார். பல்கலைக் கழகப் படிப்பு முடிந்ததும் சில மாதகாலம் சுழிபுரம் விக்டோரியாக் கல்லூரியிலும், அதன் பின்பு ஈராண்டுகள் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியிலும் ஆசிரியராகச் சேவை புரிந்தார். பின்பு 1944ஆம் ஆண்டிலே மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியராய் நியமிக்கப்பட்டார். அன்றுமுதல்

அவர் தன்னுடைய ஆசிரியப் பணியைச் செவ்வனே செய்ததோடு அப்போது கல்லூரி அதிபராய் இருந்த திரு. வீரசிங்கம் அவர்களுக்கும், பின்பு அதிபர் திரு. நவரத் தினம் அவர்களுக்கும் நிர்வாக விஷயங்களில் உறுதுணையாய் இருந்து வந்தார். அவர் இங்கே மாணவனாய் இருந்த காலத்திலும் பல்கலைக் கழகத்திற் கல்வி பயின்ற காலத்திலும் பலவகை விளையாட்டுக்களில் மிகப் பிரசித்தி பெற்றவராய் இருந்து அநேக பரிசில்களைப் பெற்றதுடன் பல்கலைக் கழகத்தில் உதைபந்தாட்டக் கோஷ்டித் தலைவராயும் இருந்தார். கல்வியில் திறமை பெற்றிருந்ததுபோலவே விளையாட்டுக்களிலும் திறமைபெற்று விளங்கினார். திரு. சிவதாஸன் தன்னுடைய விளையாட்டுத் திறமையை தன்னளவில் மாத்திரம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை; அதனால் மற்றவர்களும் பயனடையச் செய்தார். பாடசாலை முடிந்ததும் தினந்தோறும் மாலை ஆறு மணிவரை மாணவர்களுக்கு விளையாட்டுப் பழக்குவதிற் பெருஞ் சிரத்தை எடுப்பார். அவருடைய திறமைகளையும் அயரா உழைப்பையும் பாராட்டிக் கல்லூரி முகாமைக்காரர் அவருக்கு முதற்றரச் சிறப்பாசிரியர் (Special Post Grade I) என்னும் பதவியை 1951 ஆம் ஆண்டில் அளித்தார். பின்பு கல்லூரியின் உப அதிபருமானார். இங்கே சேவை புரிந்த இருபது ஆண்டுகளும் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் அவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டாய் விளங்கினார் என்றால் மிகையாகாது. எந்தக் காரியத்தைச் செய்யும்போதும் அதில் ஒரு செப்பமுண்டு; எந்த விஷயத்திலும் பரபரப்போ பதறலோ கிடையாது. மலர்ந்த முகமும் கனிந்த சொல்லும் எல்லோரையும் வசிகரிக்கும். அவருடைய நற்பண்புகளை நோக்கும்போது, அவை குலப் பண்பென்றே சொல்லலாம்.

“குலஞ் சுரக்கும் ஒழுக்கம் குடிக்கெலாம்” என்கின்றான் கம்பன்.

திரு. சிவதாஸன் ஆனைக்கோட்டையிலே பிரசித்தி பெற்ற ஒரு பழம் பெருங் குடியைச் சேர்ந்தவர். அவருடைய தந்தையார் வலிமேற்கு மணியகாரனாய் நெடுங்காலம் சேவை புரிந்தவர். பாட்டனார் அதிகார் சிறுப்பர்

சின்னையா என்பவர். தந்தையார் பாட்டனார் ஆகிய இருவரின் நற்குண நற்செயல்கள் யாவும் உலகறிந்தவை. தந்தையார் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி முகாமைச் சபையிலும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி முகாமைச் சபையிலும் அங்கத்தவராய் இருந்தவர். பாட்டனார் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி முகாமைச் சபையிலே தனாதிகாரியாய் இருந்தவர். திரு. சிவதாஸன் அவர்களும் தன் முன்னோர்களை ஒப்பவே “குடியென்னும் குன்ற விளக்கம்” என்ற முதுமொழிக்கிணங்க வாழ்ந்து வந்தார். அவருடன் சிலநாட் பழகியவர்களும் அவரிடம் ஏதாவது உதவியைப் பெற்றிருப்பார்கள். யாருக்கு என்ன உதவி எப்போது வேண்டுமோ அவற்றை அவ்வப்போதே, தன்னால் இயன்றளவிலே, செய்ய அவர் தயங்குவதில்லை.

“ உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு ”

என்ற திருக்குறளுக்கு அவர் ஓர் எடுத்துக்காட்டு. அல்லாமலும் யாராவது தனக்கொரு உதவியைச் செய்திருந்தால் அவருக்குப் பதின்மடங்கு நன்மை செய்ய அவர் சந்தர்ப்பம் பார்த்திருப்பார். இவை நாம் சொந்த அநுபவத்திற் கண்டவை. அவர் 1949ஆம் ஆண்டிலே திரு. குலசிங்கம் அவர்களின் புத்திரி பவானி என்னும் பெண்மணியைத் தன் சகதர்மிணியாகப் பெற்றார். இருவரும் கருத்தொருமித்த அன்பினராய் வாழ்ந்து பிருந்தா, சித்திரா, தனுஜா என்னும் மூன்று புதல்விகளைப் பெற்று இல்லறம் இனிது நடாத்தி வரலாயினர்.

அப் பெருமகனார் இவ்வாண்டும் சுகவாழ்வின் ஓவியம்போலவே காட்சியளித்தார். நோய்க்குறி எதுவும் காணப்படவில்லை. ஜனவரி மாதம் 27ஆந் திகதி திங்கட்கிழமையும் வழக்கம்போலவே பாடசாலைக்கு வந்தார். செவ்வாய்க்கிழமை விடுமுறை. புதன்கிழமை காலை பத்து மணியளவில் ஏதோ நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார் என்ற செய்தி எங்கள் செவிக்கு எட்டியது. அவருக்கு இரத்தம் வேண்டுமானாலும் கொடுப்

போம்; எங்கள் உயிரையே கொடுப்போம் என்று ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியிற் குவிந்தார்கள்; ‘நான் முந்தி, நீ முந்தி’ என்று தங்கள் இரத்தத்தைப் பிழிந்து அவர் உடலத்திற் செலுத்தினார்கள். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. பிற்பகல் ஒன்றரைமணியளவில் அவருடைய ஆவி காற்றோடு காற்றாய்க் கலந்தது. திரு. சிவதாஸன் இவ்வுலகை நீத்தார் என்ற செய்தி மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியை மாத்திரமன்று, ஆசிரியர் உலகத்தையே திடுக்கிடச் செய்தது. ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள் அனைவரும் யாழ்ப்பாணத்தின் பல பாகங்களிலிருந்தும் ஆயிரக்கணக்காக வந்து சொரிந்தார்கள்; ஆற்றொடைத் துயரக் கடலில் மூழ்கினார்கள். முதியோர் ‘இளையோர்’ பாலர் என்ற பலதிறத்தாரும் வடித்த கண்ணீரே திரு. சிவதாஸன் அவர்களுடைய பெருமைக்குப் போதிய சான்று.

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை யென்னும் பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.”

He is intelligent, industrious and trustworthy.

Dr. A. Kandiah

THE PILLAR OF STRENGTH

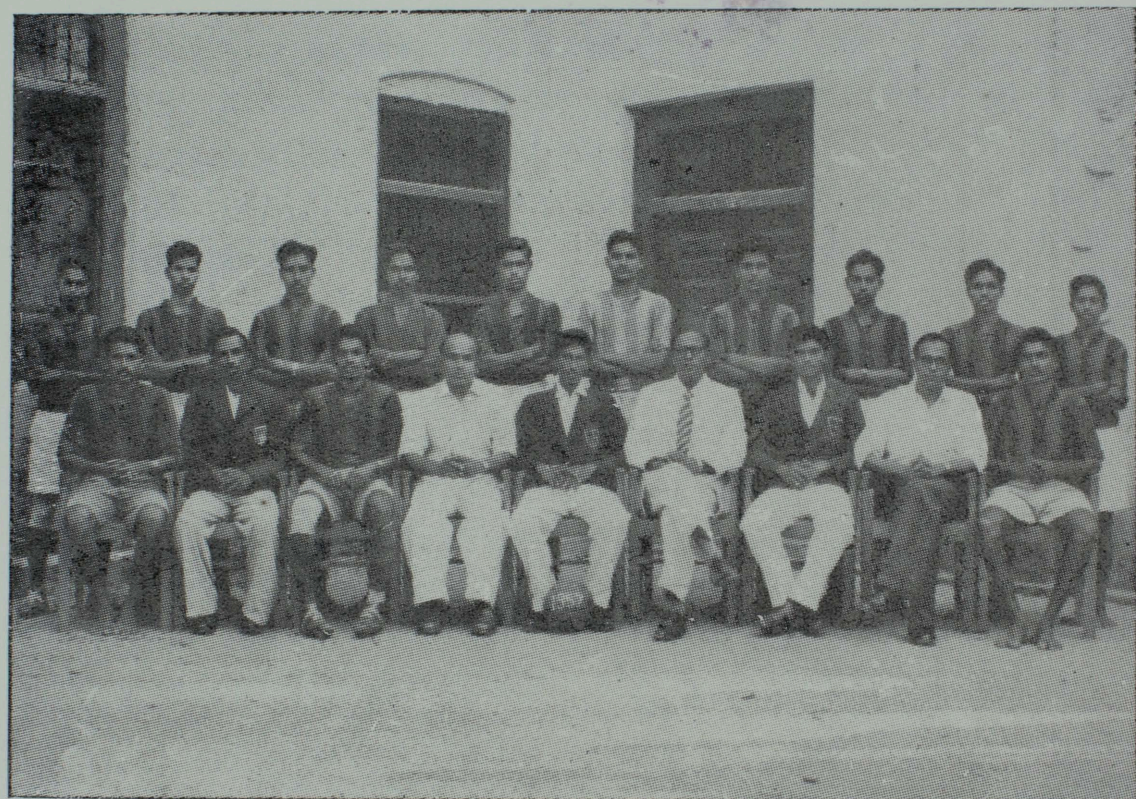
Mr. K. MUTHUVETPILLAI

(Principal, Manipay Hindu College)

Mr. R. Sivadasan passed away within four hours of the reports reaching us that he was taken ill and admitted to hospital. The Manipay Hindu College has lost one of her dearest sons. A good deal of her glamour too went with him.

He figured prominently on the Manipay Hindu College scene for over three decades first as an outstanding athlete and soccer player, then as the Sports Master and finally as the Vice-Principal. It is difficult for one to think of the M. H. C. without thinking of Sivadasan. At the young age of forty-four he was already the most senior teacher in the service of the school. That several generations of our students will remember him with love and affection was evident to everyone who was present at his funeral.

He was a realist, extremely resourceful and cool as cucumber even in the most difficult of situations. Not only would he face any problem with calm courage but also would inspire others around him to do likewise. I had the privilege of having him as my sole companion for long stretches of time scouring the nooks and corners of the country on the school's behalf. He would take complete charge of me and I would feel that I had a whole army as body-guard. This feeling of strength he gave me whenever and wherever we were together. Memories of this association I shall cherish to the end of my days.

1957

He was a tower of strength to the school too. To it he devoted the greater part of his life. He enjoyed the respect and regard of those within and without the school in such a measure that few administrative problems went past him. He believed that rules were made for man and not man for rules and in his approach to any problem would give due recognition to the individual, be it adult or adolescent. A man of few words, he had the special knack of putting across to colleagues and students home-truths without hurting but producing desired results. If he agreed with me about any action it gave me the feeling that it cannot but be right. If he differed he was slow in giving expression to it but before long he would give concrete illustration in support of his point of view.

At school he served as a connecting link between several generations of students and teachers. Only two days before his death he pegged out the site for the College pavilion. May it become the symbol that will keep alive his memory among us in the years to come.

*He is a young man of exemplary conduct
and thoroughly reliable and trustworthy.*

A. Ginige

MR. V. VEERASINGHAM,

EMERITUS PRINCIPAL, M. H. C.

ON THE DEATH OF MR. R. SIVADASAN

To one subject to occasional bouts of overwhelming gloom on account of the untimely death of beloved Sivadasan, the request of Mr. K. Muttu-
vetpillai, the Principal of Manipay Hindu College, to contribute an article to the issue of an In-memorial is a God-given opportunity to give vent to the pent up feelings. I am proud of and appreciate very much the spontaneous outburst of feeling of the Principal, Staff and Students of the Manipay Hindu College and Manipay Ladies College on hearing of his sudden illness and death which found befitting expression in one of the grandest of funerals of recent times. They gave their blood also in gallons but it was of no avail.

“Those whom God loves die young”, is often heard in the funerals of men like Sivadasan. He was only 44 when he died. Another upright student of mine very devoted and loyal to me and easily moved to righteous indignation once asked me while I was only an assistant to explain why it is said that those whom God loves die young. It was then a puzzle to me also. I put him off saying that death is a matter of destiny and good character had no adverse effect on one's span of life. He did not believe me but he is still alive and youngishly old. It may be useful here to mention that it is the finding of modern science that the length of

life of an individual is predetermined in the genes of his original cell in the womb itself. In the case of those whom God loves, it is not the body that dies, but it is their Ego, selfish individuality, ஆணவம் that dies. There is no doubt that God loved Sivadasan for he was never egoistic, never selfish, never conceited but ever ready to submerge his self in the interest of his school, his community, his friends and the needy. He took a delight in giving ungrudgingly his service, his money and his advice. He had a very tactful way in advising others and gave his full sympathy and co-operation even to those who resented and refused to follow his advice.

As a student, he had a halo about him; with jet black hair having a tendency to curl which he assiduously pressed down with a plentiful supply of oil, with a forehead unusually broad for a youngster, his unblemished soul peeping through the windows of his eyes be-speaking the purity of character, his lips beaming with a smile of innocence for his teachers and friends, he endeared himself to all and finished his career at the school acclaimed by all as an ideal student.

He was an all-rounder. In foot-ball, he was a formidable full back. It was a difficult task to break through the defence line manned by him and his brother, Mr. R. S. Kumaraswamy. They were both star athletes also and contributed not a little to the record breaking retention of championship in foot-ball and athletics by the College. His scholastic career was equally brilliant with a good number of distinctions. His respect and regard for his teachers endured through-out his life.

When he became an assistant under me, he soon became the hero of students and the confidant of his old teachers and schoolmates who then formed the staff with a few outsiders. He was doing for the most part Mathematics and never complained of heavy work. It was rarely that Mr. Sivadasan was on leave. Illness shunned him and his conscientiousness for duty evercame it when it dared to show its head. He equipped himself for the profession he had chosen and read a number of books on Education. He proved himself an ideal teacher and wielded an influence for good on all who came in contact with him. His devotion to work was his worship of God. He was a "Karma Yogi".

He was a dutiful son, a devoted husband, a loving father, a dependable friend, an affectionate brother and a dedicated teacher. Born of a gentleman, he died a gentleman. The dance of life on earth, we sometimes find bizarre and silly. Inscrutable to us is the wisdom of God. Contemplation on his noble life so much appreciated by all should be a source of consolation to his bereaved family and an inspiration to his children as well as to his bigger family of students and teachers of both the Colleges to which he gave his devoted service.

He kept his end up with pluck and determination.

S. A. Pakeman

**"THE LIGHT HE LEAVES BEHIND HIM LIES
UPON THE PATHS OF MEN."**

Mr. T. T. JAYARATNAM

(Principal, Mahajana College, a former Colleague)

"Cut is the branch that might have grown full straight," would have been the lament in the lips of his numerous friends and admirers when they heard of the shocking news of Sivadasan's sudden and untimely demise. It is difficult for one to believe that he has for ever departed this world. Unkind death has removed from our midst a friend so sincere and true, a worker so unobtrusive and yet so devotedly wedded to his cause, a man whose integrity and strength of character compelled the admiration of those who knew him.

Sivadasan was a stripling when he came from the University College to join the teaching staff of Mahajana some 21 years ago. Though he was then a complete stranger to us, we did not actually regard him as one. His distinguished grandsire, the late Adigar C. M. Sinnayah, was the Manager of the school during her difficult days between 1919 and 1921. So when the affable scion of that venerable son of Jaffna came to us, it was like a long lost son returning to the family fold. His youthful vigour, his captivating smile and his charming amiability soon won the affection of his colleagues and students alike.

As the first science graduate in the history of Mahajana he had a rather exacting assignment to carry out. He had to plan out, almost from scratch, the entire science education leading to the Senior

School Certificate Examination. But this task did not prove too difficult for him. In a matter of weeks the entire science work was smoothly on its wheels without ever a jolt or a rumble. He was also our Prefect of Games. As a Coloursman of the University he threw himself heart and soul into our sports activities. He would, of an evening, take the field along with the soccer team of the school or leap over the bar inch by inch demonstrating to his wards the finer techniques of pole vaulting. He never believed in coaching from the side lines. He revelled in being right in the thick of the game and enjoying the thrill of it all. It may be said that whatever progress Mahajana has made since then in the spheres of science education and sports was due in some measure to the pioneering work he had done during his brief sojourn here. He left us towards the end of 1944 to join the staff of Manipal Hindu.

What impressed me most in his life was his calm, equable and serene temper unruffled by any storm or stress around him. He had undoubtedly a well disciplined temper. He would leave unwarranted irritations well alone. Perhaps his disarming smile took care of any awkward situation, and the next moment he would have forgotten all about it. He never harboured any ill-will against any one. This complete mastery over himself was something unique in his character. He had also a soundness of judgement, which might well have been the envy of his elders. He would almost intuitively suggest a solution to a problem, and very often that proved to be the best in the circumstance. Personally I had occasion to consult him on many matters and I always felt

that he had something constructive to offer. It may well be said of him that

*“His years were young, but his experience old,
His head unmellow’d but his judgement ripe”*

He was generally of a retiring disposition. Unostentatious almost to a fault, he deliberately shunned the footlights. He never sought offices and kudos, though he could have got plenty of them if he had only exerted himself even slightly. The solid and lasting contributions he has made to the activities of Sports Associations of Jaffna, and particularly of the Jaffna Schools’ Sports Association, of which body he was a valued member, were mostly from behind the scenes. His life characterised as it was by a singular modesty, a graceful reserve and a gentleness of manner should always serve as a guiding light to our youth.

*“Were a star quenched on high
For ages would its light
Still lingering through the sky
Shine on our mortal sight.
So when a good man dies,
For years beyond our ken
The light he leaves behind him lies
Upon the paths of men.”*

A GOOD AND NOBLE MAN

Mr. K. SIVARAJAH

(Principal, Yarlton College, a former Colleague)

The news of the death of Mr. Sivathasan came as a shock to those of us who knew him for a long time. Mr. Sivathasan is still remembered with respect and love by his Colleagues at Victoria College where he first taught for a short period before joining the teaching Staff of Mahajana College.

It is over twenty years now but his memory is still fresh in our minds.

He loved his pupils and his work. His cheerfulness, genial humour and refinement of manner endeared him to all. Beside these qualities were a deep seriousness and mature wisdom. He never said a harsh word nor did anything mean. He mixed well with his Colleagues and students, never missing an opportunity to join in games such as Football which he loved. Yet in his tastes and attitudes he was an 'aristocrat' in the best sense. I am happy that his admirers and friends are desirous of honouring the memory of this good and noble man. I wish to convey our deep sympathy to his bereaved family.

UNIVERSITY SOCCER XI

1940

WE PLAYED SOCCER FOR TWELVE LONG YEARS TOGETHER

MR. E. SABALINGAM

(Vice-Principal, Kokuvil Hindu College)

Siva was here with us yesterday but he is no more here today. The cruel hand of fate has plucked the flower that was in full bloom shedding fragrance to all its surroundings. Everyone of us is destined to die but death has come too soon for Siva and he passed away so early in life. He will ever live in the memory of his friends and his grateful students. His infective smile and his calm and coolness under any ruffled circumstances will be remembered for all times.

It was in the field of sports that I met Sivadasan for the first time. In the year 1934 when the intercollegiate football match organised by the Jaffna Schools Sports Association was played for the first time in the then newly opened grounds at Koddadi, Siva played for Manipay Hindu College and myself on the opposing side for Jaffna Hindu College. From that time onwards we had known each other but it was in 1937 when we entered the University College that we became closer and this close friendship continued till the other day.

We were at the University College for four years and during this time he earned the respect and goodwill of his fellow students and the lecturers and professors too. His life at the University was an active one. He represented the University soccer team for all the four years and Captained the team in the year 1939 — 1940 during which time I had

the pleasure of being the secretary and his deputy. It was during this year that the University College soccer team entered for the first time in its history, in the tournament organised by the then Colombo Amateur Football League. In the following year, he was elected as the secretary of the amalgamation Club: This Club was constituted of all captains of the various games and the staff representatives and this Club controlled the finances of the various sections. As soccer captain, I was also at that time a member of the Club. The club was directed to vote a sum of money to the "send a plane fund." As secretary he had to carry the directive. The student population of the college which was strongly in support of the independence movement, became restive and demanded that this be withdrawn. Under very difficult and trying circumstances he maintained himself with dignity and decorum. The same year he was also Vice-President of the Tamil Society. Though a little short in stature, he was a great jumper and vaulter. He obtained places at the University Athletic Meets in both the events and won the high hurdles. That memorable day when Mr. A. C. Dep broke the Ceylon Pole Vault record, Siva obtained the second place.

Having obtained the degree in 1941, he returned to Jaffna and started teaching. Teaching was a calling for him. With the academic qualifications and this achievements in the field of sports, Siva during those days could have obtained a job which might have brought him more money and perhaps fame. He was so devoted to his home and his mother that he chose to remain in Jaffna.

During our University days, when we came for the holidays in September, and as there were quite a large number of us who represented the University, we used to put up a team and play almost all the Colleges in Jaffna. This spirit of ours continued even after we left the University and came to live in Jaffna. Siva and I played soccer for twelve long years together in the same team—he as full back and I as goalkeeper. This would give a glimpse of the close understanding and friendship that we had developed.

In October 1942 Siva had invited me to play a match at Manipay Hindu College. It was on that day he introduced me to Mr. P. Selvaratnam another old boy of Manipay Hindu College. Though Selva did not play soccer himself, he made others play, and his enthusiasm for the game was beyond anybody's imagination. The day, we three met will be always remembered by me. On that day was laid, foundation for the formation of the Jaffna Sports Association which was inaugurated in 1943. Selvaratnam became its Secretary while Siva became the first captain of the Jaffna Sports Association football team. Since Siva was an active player representing the Orientals which was then considered to be the foremost club in Jaffna, he did not hold office in the J. S. A. If there had been representative soccer those days, and if Siva had lived in Colombo, he would have been ranked with the then famous full backs Krishna and Munna of Ceylon. In 1949 he was elected secretary of the athletic section of the J. S. A. and he conducted the first eleven athletic meet held in Jaffna for clubs. The next year he had to move to Colombo for his Diploma in Education. After a

break of two years he again took over the destinies of the athletic section. In 1953 he took over the secretaryship of the football section and ran that very efficiently for two years.

Later in 1955 he was elected General Secretary of the Jaffna Association which office he held with distinction for a number of years. Apart from building up this association, he was a founder member of the Jaffna Football Referees Association and served for some time as its Secretary. He was a class one referee and contributed much to the improvement of soccer by officiating and training younger folks. In the field of athletics too, he was an active official lecturing to the trainees. He was a common sight at all the big meets held in Jaffna for the last two decades. When the Jaffna Amateur Athletic Association was formed from the foundations truly and well laid by the athletic section of J. S. A, he was as a measure of gratitude, elected a life-member. In the Jaffna-Schools Sports Organisation he was a member of the Council for all the years since 1946 and his advice and guidance was sought after in all their deliberations. He served invariably in all the sub-committees during this period.

Jaffna has lost a great Sportsman and leader whose charm and vitality endeared him to many. We take consolation in the fact that he had lived a useful life and contributed to the betterment of humanity during the short period he remained with us. To his dear ones, may I say, that he will continue to give his guidance from above.

"MY ROOM-MATE AT JAYATILLEKE HALL"

M. KARTHIGESAN

(Teacher, Jaffna Hindu College)

Death comes hard to the living when it strikes down on one who is near or dear. Equally hard is it when it, swoops down on a colleague of one's own age.

The other day it was the brilliant Dickie Attygalle of Royal, classmate at the 'Varsity. Today it is the athletic Sivadasan of Manipay Hindu, roommate at Jayatilleke Hall. Both were teachers; and both in their mid-forties when life is yet too full for one to become philosophical.

But when friends like these give up the match (as Siva never did at soccer) at the interval, one does become sad and circumspect if not philosophical.

Life, as Samaranayake so faithfully reminds us, depends on the liver. It is ironically unfortunate that Siva, excellent teacher of maths that he was, went foraging, (as he sometimes did even as a fill-back) to prove this pun too. But before he came to the corollary, before letting sclerosis lay its cold hand on him, Siva, methodical in all that he taught and learnt, had proved the main thing, the theorem—that life is to be lived, be it in sport and pastime or study and pedagogy. Success came to Siva before sadness did to us. That, in short, is the consolation.

He was a great sportsman, with the unfailing sense of balance so essential to success at games. Like the dancing deity of whom it was intended that he should be a slave, he never placed a foot wrong

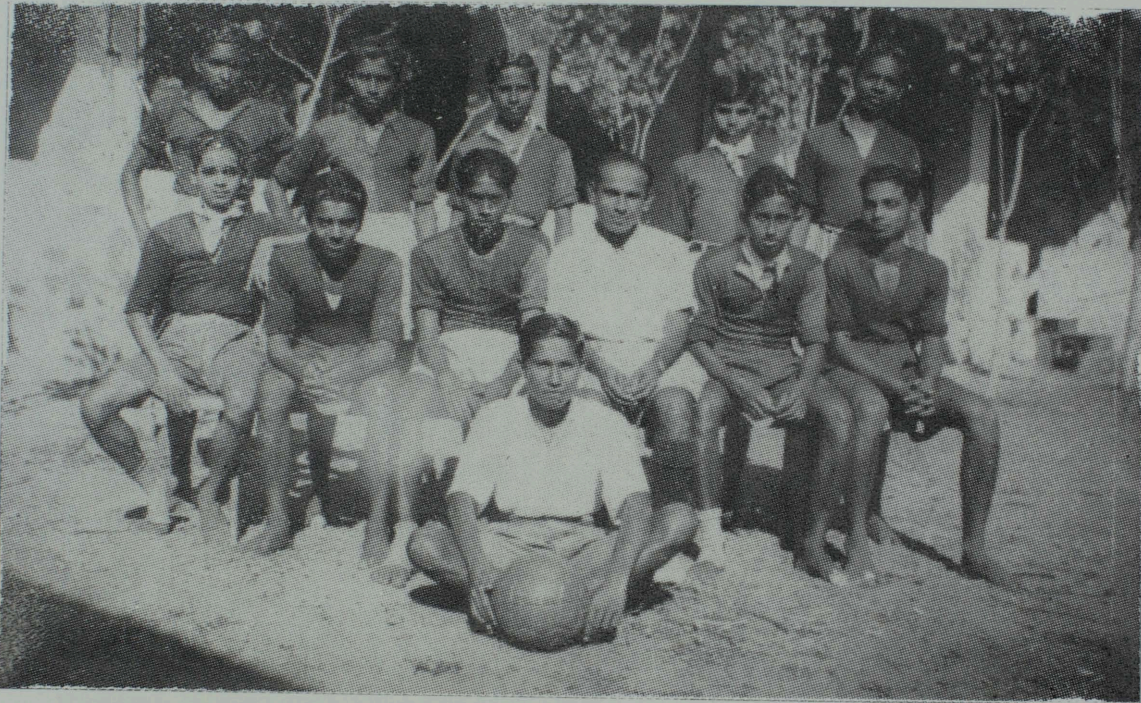
when at soccer, he sidled in for a soaring either-footed first-time clearance. In the pole-jump, only A. C. Dep, the Ceylon record holder for more than two decades, was his superior in power and height. But for power rendered graceful by poise Siva was the model for even Dep to follow.

Dep was just one of his contemporaries. There were other All-Ceylon champions too at the varsity — B. C. de Silva, R. E. Kitto, H. M. P. Perera, Sathi Coomaraswamy, L. P. Ernst, Ray de Zilva, Stanley Senanayake, C. R. Arndt, Fred Perera and others. It was a veritable riot of "colours-men" to which Sivadasan, captain at soccer, contributed Manipay Hindu's **Red** and **Blue**.

When Siva came back to his old school as a teacher, he worked hard to keep the tradition going. He was both model and instructor, but champions like Duraisingham and Sivadasan don't come every year to any school.

Siva however was never so temperamental as to be frustrated, never so parochial as to work for success only at Manipay Hindu, 'Fresh woods and pastures new' there were; and the Jaffna School Sports Association availed itself of his services not as a president—he was too reticent, too efficient to be that—but as a secretary, quiet and confident and competent.

More than all these, he was a sportsman in the sense that the word is used of a man who has never propelled a ball or pushed himself over a bar. He was a man in whose warm, friendly companionship anyone would feel he was also a man.

1948

“ கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டேன் ”

வித்துவான் க. ந. வேலன்

(ஆசிரியர், காடலிக் கல்லூரி)

நில்லாது இவ்வுடம்பு நிலைக்காத வாழ்விதுதான்
சொல்லாமல் கொள்ளாமல் சுற்றத்தார் தவிக்க
செல்வான் சிவதாசன் என்றெண்ண முடியாமல்
கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டேன் காலன் செயல்கண்டு. 1

அப்பா என்றினிமேல் ஆரைநான் சொல்லிடுவேன்
அப்பா! அப்பா! என்றழுத சொல்கேட்டு
இப்பால் அறிவிழந்து இனியென்ன வாழ்வென்று
அப்பாலுக் கப்பாலான் அடியிணையை நான்நினைந்தேன்.

சித்தத்தில் வைத்த செல்வியவள் சிற்பமாய்ச்
சுற்றிச் சுற்றிச் சொல்லிழந்து சோர்வுற்றாள்
கத்திக் கதறிக் கணவன்மேல் வீழாத
பத்தி நிலைகண்டு பதறிற்று என்றெஞ்சம். 3

காலை மலர்ந்து கடும்பகலில் சோர்வுற்று
மாலை வதங்கி மடிந்துவிழும் மலருண்டு
மாலை மலர்ந்து மணம்வீசி வண்டுண்ண
காலை ஒளியிழக்கும் கனகமலர் பலவுண்டு. 4

காலையும் மாலையும் கடும்பகலும் எக்காலும்
கோலங் குறையாக் குணமிக்க சிவதாசன்
சீலம் குறைந்து சினந்துநாம் கண்டதில்லை
காலன் வந்தான் கணக்கைச் சரிசெய்தான்
வேலன்நான் வெம்பியென்ன 'விதி' யென்று வீடுவந்தேன்.

சிவ(ன்)தாசன்

திரு. மு. பேராயிரவர்
(ஆசிரியர், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி)

உலகம் எல்லாம் சிதம்பரம். நடராசன் தில்லையில் மட்டுமல்ல எங்கும் ஓயாது நடனம் புரிகின்றான். எங்கள் வாழ்க்கையெல்லாம் அவன் நடனத்தின் எதிரொலி, என்று சைவசமயம் சொல்லுகின்றது. எனக்கு இவை எல்லாம் இதுகாறும் தெளிவாகப்பிரிந்ததில்லை; நல்ல உதாரணம் கிடைக்காத காரணத்தாற்போலும்! ஷேக்ஸ்பியர் தனது நாடகங்களில் வாழ்க்கையின் மகிமையையும், பயங்கரத்தையும் சாதாரண மக்களுக்கு எடுத்துக்காட்டும் பொருட்டுத் தமது கதாபாத்திரங்களைச் சிறந்த மாந்தர்களிடையே இருந்து சிருஷ்டித்துள்ளார். அதேபோல் கடவுளும் வாழ்க்கை நாடகத்தின் தத்துவங்களை எங்களுக்கு விளக்க நம்மத்தியில் சிவதாசனை படைத்தார் போலும்.

திங்கள் மாலை இரு மாணவர்களிடையே ஏற்பட்ட பிணக்கொன்றை (செவ்வாய் விடுமுறைநாளாக இருந்ததால்) புதன் காலையில்தான் தீர்த்துவைப்பேன் என்று கூறித் தனது காரில் ஏறிச்சென்றார் எம்மில் தைரியவான்; புதன்கிழமை 29-1-64இல் எங்களால் இழுக்கப்பட்ட தேரில் அவர் இறுதி யாத்திரை சென்றார்.

வாழ்க்கை நிலையாமை, யாக்கைநிலையாமை யென்றெல்லாம் தமிழ் நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. இக்கருத்துக்கள் எல்லாம், வயோதிபரின் பிரமை என்று சிவதாசன் உட்பட நாங்கள் எல்லோரும் இறுமாந்திருந்தோம். 44 வருட வாழ்க்கை! அதிலும் 30 வருடங்கள் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில்!

சிவநடனத்தின் முத்தொழில்கள் நடந்து ஒழிந்தன. எந்த உடல் வலிமையுள்ள வாலிபனும், இவ் வழிவினாலே தனது ஆணவம் மறைந்து, மனம் வாக்குக் காயத்திற்கு அப்பாற்பட்ட பொருளின் அருளை நாடி நிற்பான். திரு. சிவதாசன் ஆசிரியனாக இருக்கும்பொழுது தனது மாணவர்களுக்குச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைத்தார். அவ்வாறே அவர் வாழ்வும் முடிவுற்றது.

நெறியல்லா நெறிதன்னை நெறியாக நினைவேனைச் சிறுநெறிகள் சேராமே திருவருளே சேரும்வண்ணம் குறியொன்றும் இல்லாத கூத்தன்தன் கூத்தையெனக் கறியும்வண்ணம் அருளியவா ரூர்பெறுவார் அச்சோவே!

“A BRIGHT STAR”

MR. S. ARUMUGAM

(Teacher, Manipal Hindu College)

As a bright star disappears from men's view never to show its brilliance again, so did the late Mr. Sivathanan depart from this world on the 29th of January. No one who talked to him the day before would have ever thought that Death was in such close pursuit after him. So sudden was his end that it came as a rude shock plunging in unspeakable grief not only his colleagues but all else who were associated with him.

Many years will have to roll by to heal the sorrow felt for him, but his memory will last throughout our life time since he had in himself a happy combination of a few admirable traits. He held an eminent position in teaching, administration, and sports. He took to each of these duties with the ease of a fish taking to water. He was a conscientious worker with great devotion to his work.

No one would have failed to be struck with his unostentatiousness, his amiable and unassuming nature, politeness and courteousness at all times. He had a great desire for doing service to others, however humble they may be. As a man of fewer words but of more action, he was always ready to do his utmost to any one who approached him for a help. All his work at school, at home and in his fields and farms did not deter him from doing a good turn to others. He was straightforward and outspoken and he always kept his word. His religion may be summed up as follows:

*“He prayeth best who loveth best
Both man and bird and beast”.*

Rarely we come across the like of him. May God bless his soul.

MY FIRST AND THE BEST

MR. S. T. CHARI

(Teacher, Manipay Hindu College)

The death of a mere teacher, however eminent in his particular sphere, is news only for a day. His students get a holiday, a half holiday at least; his colleagues look inscrutable, and even a little sad; a patronising notice appears in the local paper, failing which a long speech by the principal at the college assembly; then oblivion comes along resolutely covers him.

To be a teacher, not a politician; to make some mark, however faint, in a life by no means easy or long; to be accorded reasonable recognition when living and fair praise after death..... all this is good luck, a bountiful measure of it, and certainly, such good luck becomes the life and memory of Mr. R. Sivadasan.

I have known Mr. Sivadasan on rather very intimate terms and while in the name of his memory I am thankful to these several laudatory tributes, I have preferred to allow a fortnight to elapse since his "taking off" before I could bring myself to add to the number of the obituaries. The compliments I am going to heap on him though burdensome to his humble modesty, are really too darling to be shunned.

The distinguished personae at his funeral have all mentioned these 'facts' about Mr. Sivadasan—he was 44, he was the Vice-Principal of Manipay Hindu, he was an able maths teacher, an impartial class I football referee etc. Where facts failed, Surmise came handy..... 'wide awake mind'..... 'sense of duty'..... 'varied interest'..... 'plain living'..... 'won the love

of his students and the esteem of his colleagues'
'a loss to Manipay Hindu'.....

These obituary formulas leave me cold. Was Mr. Sivadasan a *man*—or was he only a mathematical expression? Is there any man-Teacher, Tailor, Tyrant or Tout who snugly fits into the narrow mould of your formulas?

Consider him first as a teacher. At 22, having graduated in science, he began as a teacher of math's and science at Mahajana College, after a nine month's vocation at Victoria College. To Sivadasan, maths seemed to be a very teachable subject and was quite at ease with A, B and C and their miscellaneous activities, but he openly owned once, that, for the life of him, he could never make his pupils understand the calculus. His students generally conceded, that he was never more boring than he need have been. He had passed the exam himself and he made his pupils pass theirs. What would you more? He was generous in awarding marks. He avoided, dissecting answer scripts in the open class. Accordingly they bore him no ill-will. These negative virtues were fully appreciated by his pupils.

He joined Manipay Hindu in 1944, and with the untiring energy of a young man, he threw himself heart and soul into the many sided development of the college. He infused to a great extent, a new spirit into the members of the staff and exhorted the students to take the maximum benefits from their stay at the college.

Those were his salad days. He blazed like a comet in the Sports world, until higher office and

responsibility cooled him down into a respectable planet in its orbit. His notions of a code and an ethos pertaining to college life, were far removed from the staid conceptions then prevalent. At that time, there were several on the College Staff, whom age and experience had mellowed. He felt that it was something of an education, to have listened to their old memories or laughed at their spicy anecdotes or heeded (or perchance scorned) their mild warning and counsels. He had his cupful of praise and occasionally a little encouragement from them. His idea of the formation of a Teachers' Guild, whose meetings were conducted over a cup of tea, had the unanimous approval of the staff. It was not however, but the laughter and merriment, the quips and cranks, the jokes in which all senior members took part, throwing overboard all formal restraints. On such occasions Mr. Sivadasan's quiet presence and unhurried speech impressed everyone by its very contrast with the restlessness of others. He shunned controversy at all costs and he had only a silent smile, when he was forced into one. He sometimes incurred the illwill of persons, who missed the point of his harmless jokes.

But he was no stranger to indignation or even anger when the occasion for it came. At the meetings, whether of Housemasters or of Sports bodies, he was always willing to yield on details, but would never compromise on matters of principle. Such a breach of principle once in the House Competitions evoked from him a strong demonstration of righteous indignation incurring the displeasure of the then Principal.

He never believed that English Literature was a revelation, a splendrous experience, as most of his

teachers and colleagues stressed. He was never an admirer of Lytton Strachey or Wordsworth or D. H. Lawrence and according to one of his former colleagues, who had gone west of Suez, his accent was Un-English, if not altogether atrocious. But still for all, he was 'wiser,' than most others, who had excursions into that alien language.

It is true Mr. Sivadasan never scaled the highest heights in any region of life whatsoever. He loved his village, but avoided its inhabitants; he loved his 'poultry' but could never make a success of it; he loved music but could not sing; he often made resolutions, but failed to keep them. The elements were oddly mixed in him; but he was quite aware of it.

As a teacher Mr. Sivadasan will be forgotten—as doubtless he deserves to be. He never indulged in writings and consequently can not join the everlasting deluge of useless books. But by design or accident he tenaciously attached himself to sports and sports bodies and hence he will very likely haunt the minute books of sports associations, for sometime to come. But these are vain thoughts. To subsist in obituaries and court life beyond death in 'sports meet', is but a chimerical fallacy in duration.

He will live, if at all, in the affections of those he held most dear, who had cared to love him in spite of his lapses and who had even, with the transforming power of their love, crowned him in their heart of hearts.

But to me, he was my first associate in Ceylon and undoubtedly the best.

185928

ARCHIVES

பெரிய மனிதர்

செல்வி புஷ்பா செல்வநாயகம்

(ஆசிரியை, மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி)

நம்மிடையே தோன்றி, வாழ்ந்து, மறைந்த திரு. சிவதாசன் அவர்களது குணநலன்கள் பட்டம்தீர்க்கப் பட்ட வைரம்போலப் பிரகாசம் பெற்ற காரணத்தால் அவர் குணப் பெருங் குன்றமாக மதிக்கப்பட்டார். அவரை எந்தக் கண்கொண்டு பார்த்தாலும் பெரிய மனிதர் என்ற பெருநிலையில் வைத்தே தகைமை கொடுக்கத் தருணம் வாய்க்கிறது. அவரது வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நிலையிலும் அவரை நன்கறிந்து பழகியவர் மட்டுமன்றி, ஒரு கணப்பொழுதாயினும் அவரோடு அளவளாவும் வாய்ப்புப் பெற்றவர்களும் இந்த உண்மையை அநுபவ பூர்வமாக அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ஓய்வு என்பதையே அறியாத மாபெரும் உழைப் பாளியாகத் தம் ஆயுள் பூராவும் விளங்கினார் சிவதாசன். தமக்குச் சம்பந்தமில்லாத பாட விதானங்களையும் மற்றும் விஷயங்களையுங்கூட நன்காராய்ந்து அறிந்துகொண்ட பின் அவற்றை மற்றவர்களுக்கு வழங்கும் ஆலோசகராகத் திகழ்ந்தார் அவர். எந்த ஒரு விஷயத்தையும் தீர்க்கமாக ஐயந்திரிபறக் கிரகிக்கும்வரை அவருக்கு வேறெதிலும் புலன் செல்லாது. கிடைத்த சொற்ப ஓய்வு நேரத்தையும் நூல்நிலையத்தில் கலைக்களஞ்சியங்களையும், பேரகராதிகளையும் புரட்டித் தீக்ஷண்யமான தம் மூளைக்கும் சாணை பிடித்து அறிவு திரட்டுவதிற் கழிப்பார்.

தாமோ தமது வீட்டினரோ எப்போதாவது வைத்தியம் செய்யவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டால் கொடுக்கப்படும் மருந்து, அதன் தொழில், பலன், நோயின்தன்மை, குணங்கள் பற்றிய விபரங்களையெல்லாம் தெரிந்துகொண்ட பின் யாருக்காவது உடல்நிலை குன்றிய தருணத்தில் சிகிச்சை பற்றிய நுணுக்கங்களைப் பரப்பியுதவும் வைத்தியராக மாறத் தயங்கமாட்டார். துன்பம் காரணமாக உதவி கோரித் தம்மை அண்டினோருக்குத் தேறுதல்கூறி, அவர் துன்பத்திற் பங்குகொண்டு அதிலிருந்து மீளும் வகை சொல்லும் வழிகாட்டியாய்ப் பணிசெய்வார்.

தூய்மையின் இருப்பிடமாகவும், பொறுமையின் சிறப்பிடமாகவும் விளங்கிய அவர் தம்மைப்பற்றி அவதூறுகள், அபவாதங்கள் சொல்லித் திரிவோரையுங்கூட மன்னித்து விடும் உத்தமராகத் திகழ்ந்தார். அவரது இந்தச் சிறந்த பண்பை அறியாதவர்கள் அவர் ஒரு கோழையென்றும், குற்றவாளியென்றும் தவறுதலாகத் தீர்ப்புக்கூறி விடுவார்களேயென்று சற்றும் யோசியாது, சாந்தமாக, மாறாத இளநகை பொலியும் மலர்ந்த வதனத்தோடு தம்மேற் சுமத்தப்படும் பழிகளையும், அபவாதங்களையும் தாங்கிக்கொள்வார். அவரது இந்த விநோதமான சுபாவத்தைக்காண நமக்கு அவர்சார்பில் அநுதாபமும் ரோசமும் எழும். அத்தகைய உணர்ச்சிகளால் உந்தப்பட்ட நான் ஒருதடவை “உங்களை மட்டம் தட்டிப் பேசினாலும், அவதூறு சொன்னாலும் அதையெல்லாம் ஒப்புக்கொள்வதுபோல இப்படி வாளா வீருக்கலாமா? அதுபற்றி உங்களுக்கு ரோசமோ ஆத்திரமோ உண்டாவதில்லையா? மனித இயல்புக்கு மாறானமுறையில் நடக்க எப்படி உங்களுக்கு முடிகிறது?” என்று கேட்டபோது அவர், “என்னை நன்கறிந்தவர்கள் உண்மையை உணர்ந்து நான் குற்றமற்றவன் என்றறிவார்கள். மற்றவர்கள் மனம்போனபடி வார்த்தைகளைக் கொட்டினால் நான் எதற்காகப் பதட்டமோ ஆத்திரமோ கொள்ளவேண்டும்?” என்று பதிலளித்தார்.

வகுப்பறையில் மாணவரோடு பழகும்போது அவர்களில் ஒருவராக மாறி, இன்முகம் காட்டி அவர்களது திறன், புரியும் ஆற்றல் முதலிய நுணுக்கங்களை ஆராய்ந்து அநுமானித்து ஏற்றமுறையில் சுருக்கமாகச் சொல்லி விளக்கம்தந்து கல்வி புகட்டுவதில் நம் ஆசிரியருக்கு ஈடு அவரேதான். சிரித்துச் சிரித்துச் சரளமாகப் பழகி மாணவரது குறைபாடுகளைப் புரிந்துகொண்டு அன்றாட வாழ்க்கையிலிருந்து உதாரணங்களைக் கையாண்டு அறிவுகொளுத்திய அரும்பெரும் நல்லாசிரியர் அவர். அவர்களுக்குப் பொது அறிவூட்டும் அறிவுக் களஞ்சியமாக, விளையாட்டு மைதானத்தில் ஊக்கமும் ஆக்கமும் கொடுத்துதவும் வெற்றி வீரராக, உலகில் சீரானமுறையில் வாழ்வகைசொல்லும் சமுதாயச் சிற்பியாக, அறியாமையென்னும் இருளைப்போக்கும் ஞானசூரியனாக, துன்பம்

துடைக்கும் தாயாகப் பல பதவிகளைத் திறம்பட வகித்த பெருமை நம் பேராசானைச் சாரும்.

எளிமையின் சின்னமாக அன்பின் பொலிவோடு பவனிவந்த நம் உப அதிபரது வாழ்க்கை அகராதியில் போலிக்கௌரவம், படாடோபம், அகம்பாவம், ஆணவம், தன்னலம், பொறுமை முதலிய பதங்களுக்கு இடமே யில்லை. தாம் ஒரு உப அதிபரென்ற மிடுக்கில்லாமல், பெருமையில்லாமல், வேலையாட்களிடம் கூட சகஜபாவத் தோடு மிகச் சரளமாகப் பழகுவார். தன்னடக்கம் மிகுந்த அவர் எவரைக்கண்டாலும் அகமும் புறமும் விகசிக்கும் புன்னகையோடு வரவேற்று, உபசரித்து அளவளாவுவ தில் மகிழ்வெய்தினார். ஒரு பெரியார், “உங்கள் உப அதிபரை நான் அவர் சாதாரண ஆசிரியராகவிருந்த காலம்முதல் நன்கறிவேன். அப்போதெல்லாம் என்னை எங்கே கண்டாலும் என் சுகநயங்கள், குடும்பம் முதலிய பல விஷயங்களை விசாரித்துச் சிறிதுநேரம் அளவளாவி விட்டுத்தான் போவார். அவர் சம்பளம் உயர்ந்த பிரத தியேக ஆசிரியரென்ற (Special Post) தகுதியை அடைந்த பின்கூட அதே எளிய தன்மையோடு என்னைக் கண்ட போதெல்லாம் சம்பாஷித்துவிட்டுப் போவார். உப அதிப ரென்ற பெரும்பதவி யேற்றபின் அகம்பாவம் சிறிதுமில் லாமல் முன்பிருந்ததைவிட எளிமையாக விளங்குகின் றார்”, என்று மிகவும் வியந்தார். இவர் சமத்காரமாகப் பேசி எந்த இக்கட்டான நிலைமையையும் சமாளித்துச் சாந்தி நிலவச்செய்யும் சமாதானத் தூதுவராகக் காட்சி யளித்தார். அச்சம், சோர்வு முதலிய ச ல ன ன் க ள் அவர் சுபாவத்துக்குப் புறம்பானவை.

ஆசிரியர்களது நேரகுசிகை, பாடங்கள், வகுப்புகள் முதலியன பற்றிய குறைகளையெல்லாம் சாவதானமாகப் பொறுமையோடு கேட்டு அக்குறைகளை நிவிர்த்திசெய்யக் கூடியவரை முயல்வார். அதுகாரணமாகப் பல குற்றங் களைச் சுமக்கவேண்டிய நிலை யேற்பட்டாலும் எள்ளளவும் முகஞ் சுழியாது அதே மந்தகாசமான வதனத்தோடு கைகொடுத்துதவும் அலாதியான தகைமை அவருக்கே உரித்தானது. “நான் எனது கடமையைச் சரிவரச்

செய்ய முயல்கிறேன். அம்முயற்சியில் மற்றவர்களிடையே அன்பும், ஒற்றுமையும், திருப்தியும், சமாதானமும் ஏற்படுத்த விழைகிறேன். பயன்கருதாது கடமையைக் கூடியவரை செய்துவிட்டுப் பலனை இறைவனிடம் விட்டு விடுகிறேன். கீதையின் இந்தக் கருத்தைப் பின்பற்றி அரன் நிழலில் வாழ விரும்புகிறேன்” என்று ஒருநாள் இக் கர்மயோகி தம் உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிட்டார்.

எந்தக் கருமத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் பொறுப்போடு செய்து முடித்துவிட்டுத்தான் மறுவேலை பார்ப்பார். “எண்ணித் துணிக கருமம் துணிந்தபின் எண்ணுவ மென்பது இழுக்கு” என்ற வள்ளுவர் வாய்மொழிக் கிணங்க எந்த ஒரு வேலையையும் ஆழ்ந்த யோசனையோடு அதன் பலாபலன்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பின்தான் செய்ய யத்தனிப்பார். கல்லூரியின் நலன்களைப் பேணிக் காத்த இப் பெரியார் தமது மறைவுக்கு இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்கூட “நம் கல்லூரியில் பந்தாட்டம், விளையாட்டுப்போட்டிகள், ஓட்டப் பந்தயங்கள் முதலிய நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறும்போது மாணவர்களும், மற்றவர்களும் அமர்ந்து நடைபெறும் போட்டிகளுக்கான நிகழ்ச்சிகளைக் கண்டு களிக்க வசதியாக ஒரு மண்டபம் (Pavilion) அமைக்கவேண்டும்” என்ற தம் ஆசையை வெளியிட்டார். அவரது ஆசை நிறைவேற, கனவு நனவாக எல்லாம் வல்ல இறைவனருளை யாசிக்கிறேன்.

இப்படி எந்தக் கோணத்திலிருந்து பார்த்தாலும் பாரதியாரின் கவின்கொட்டும் கவிதை உருவெடுத்தாற்போல, “தாய்போற் பிரியமுற ஆதரித்து, நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய், பண்பிலே தெய்வமுமாய், பார்வையிலே சேவகனாய், எங்கிருந்தோ வந்தான்” என்ற அவர் திருவாக்கினுக்கு இலக்கணமாய், அவர் இலங்கினார். அவரது இப்பிரிவு கல்லூரிக்கு மட்டுமல்ல, மாணவர் உலகத்துக்கு மட்டுமல்ல, ஆசிரியர் குழாத்துக்கு மட்டுமல்ல, அவரைச் சார்ந்தோருக்கு மட்டுமல்ல வையத்துக்கே ஈடுகட்ட முடியாத ஒரு மாபெரும் நஷ்டமாகும். நிலையற்ற இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து அமரர் ஆனாரெனினும் அவர் ஏற்றி வைத்த அந்த ஞானச்சுடர் தெறிக்கும் அன்புத்தீபம், நம் நினைவின் அழியாத சின்னமாக என்றென்றும் ஒளிருமென்பதில் ஐயமேயில்லை.

இன்னும் புது நினைவாய்ப் பொங்குமவன்

(இரட்டை மணி மாலை)

பண்டிதர் மு. கந்தையா

(ஆசிரியர், மானிப்பாய் இந்துக்கல் லூரி)

கள்ளமிலாச் சிந்தை கபடமிலா நல்வார்த்தை
வெள்ளைநிலாச் சோதி விரிமுறுவல்—கொள்ளக்
குழைந்தணையும் நண்பே குதுகலிக்கும் பண்பே
திகழ்ந்தசிவ தாசன் திரு. 1

திருவே விழையுந் திருவுடை
யான்சிவ தாசனெழில்
தருபே ரொளிமிகு சாயலுஞ்
சாந்தமுஞ் சாகசமும்
வருபே ருயர்கலை வாய்ந்தகல்
லூரி வளாகமெங்கும்
பொருவே யறுமவன் புன்சிரிப்
போடு பொலிதருமே. 2

தருமஞ் சிதையாத தண்ணிழலார் வாழ்விற்
கருமஞ் சிதையாக்கண் ணேட்டம்—தருசெம்மல்
தேனே யனையான் சிவதாசன் நம்மவர்க்குத்
தானே யொருதண் ணளி. 3

தண்ணளி யாந்தனித் தாயுந்
தகவெனுந் தந்தையுமெய்க்
கண்ணணி யாய்மிகு கண்ணேட்ட
மென்னுமக் காரிகையும்
புண்ணிய நன்மக வுஞ்சிவ
தாசற்குப் பொன்னுலகம்
அண்ணிய தாலிங் கநாதைக்
ளாகி யலைந்தனவே. 4

ஏசி யிரைந்தெழுவார்க் கேனு மிருக்கைதரீஇ
நேச முகமலர நேர்நோக்கி—பேசுமவர்
உற்ற குறைதமதா வொத்துக் கொளவுணர்த்தும்
வெற்றி சிவதாஸ் விறல். 5

விறலே மிகுத்தவர் வீம்பே
 புகன்று தருக்கிமதர்த்
 தறவே பிறரை யவமதிப்
 பாரதி லையமில்லை
 உறவே நிகழ்சிவ தாச
 னிதற்கு விதிவிலக்காந்
 திறமே நினைதொறுந் தீக்கின்ற
 தம்மவெஞ் சிந்தையையே.

6

சிந்தை யினியான் செயலினியான் சொல்லினியான்
 முந்து மகிழ்வின் முகமினியான்—நந்தாப்
 பிரியமிகு மாணவர்தம் பிஞ்சுளந்தோ றின்னும்
 புதுநினைவாய்ப் பொங்கு மவன்.

7

வன்பெரு மாருதச் சூறை
 மயங்கி மலைந்திடலாற்
 பொன்பொலி கற்பகம் வேர்பறிந்
 தாலது போலுவதாம்
 புன்பெரு மாமர ணக்கொடு
 வேகப் புயலடித்து
 மன்சிவ தாசனும் மாய்ந்தன
 னென்றிடு மந்நிலையே.

8

நிலையாமை யென்னு நெடுங்கயிற்றுத் தூண்டில்
 தலைமேய மெல்லிரையே தானும்—புலைவாழ்க்கை
 மெள்ள விலகிடுமா வேண்டிற் சிவன்கழலே
 உள்ள முறுமா றுனும்.

9

உன்னுந் தொறுந்தொறு முள்ளிடங்
 கொள்ளா துருத்துவரும்
 முன்னுங் கனவினும் மொய்த்தெழும்
 போம்வழி முன்மறிக்கும்
 பின்னுந் தொடர்ந்திடும் பேதை
 யுளந்தனைப் பிய்த்தரித்துத்
 தின்னுந் தவன்சிவ தாசன்
 சிரித்த சிரிப்புக்களே.

10

HUMBLE HOMAGE FROM GRATEFUL PUPIL

Miss C. R. Mandalanayagam
(Teacher, Manipay Hindu College)

“To live in the hearts we leave behind is not to die.”

Mr. Sivadasan who passed away so suddenly certainly lives in the hearts of all who knew him. At Manipay Hindu where he served for a long spell, his death is mourned not only by his immediate colleagues but also students and sub-ordinates alike.

Nothing ruffled the late Mr. Sivadasan! His calm temperament and ever smiling face were due to his self-confidence, his fund of good-will to others and a fine sense of ready wit. Parents, students and friends faced with often problems others rushed to him never to be turned away in despair or disappointment. The solutions were at his finger tips. He solved them as easily as he would solve a Mathematical problem in his class.

His success and service to the College as a student, teacher and vice-principal is unique in the annals of Manipay Hindu College. He was an ideal teacher. He understood each and every pupil as he knew their individual back-grounds. Thus he was able to adopt his teaching techniques accordingly. He never had faith in punishing his students frequently. He deplored the idea of making the class into an examination factory. As a teacher of science he fully understood that the pupils' ability to state a few principles is not the criterion of real learning. He shone in the field of Mathematics and his pupils produced the best of results in every public examination.

The Junior boys were always happy in his class. In between lessons he amused them with witty jokes and humorous anecdotes which were relevant to the occasion. He told them what they should eat to get strong and how they should dress to look smart. He prescribed home made medicines for their various ailments, and they with eyes wide open kept listening to him very intently. His popularity among them was made evident by the large number of Junior boys who had assembled to pay their last homage to him.

The Late Mr. Sivadasan was a friend of the poor. He had the patience to listen to their woes and troubles. He gave them the best of guidance. Thus he remained his simple, unaffected self ever ready to help any one. Never did he seek fame but fame was forced on him against his wishes. It is indeed difficult to believe that Mr. Sivadasan is no more. Manipal Hindu College will miss him very much for many more years to come. To his ever sorrowing wife and daughters go my heart felt sympathy.

He is a young man who is capable of accepting responsibility.

Ivor Jennings

“ எங்கு சென்றாய் எங்கள் சிவா ”

திரு. சி. சரவணபவன்

(ஆசிரியர், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி)

வருத்தமென்ற சொல்லோசை
வாய்நின்று நீங்கமுன்பு
பொருத்தமற்ற சொல்லதனைச்
சொல்லவைத்துப் போயினையே
மரிப்பதுதான் எல்லோரும்
மரணமென்றால் இப்படியோ
இருப்பவரை ஏங்கவைத்து
எங்குசென்றாய் எங்கள்சிவா.

புன்முறுவல் பூத்த
பொன்முகத்தை யிப்புவியில்
இன்னும் ஒருக்கால்
எப்போது காண்போமோ
உன்கைப் பெற்றவனே
உயிரோடு இருக்கையிலே
என்னகுறை கண்டு
எமைவிட்டு ஏகினையே.

மென்னடையாய் மென்னகையாய்
மெய்குளிரும் மென்சொல்லாய்
என்னதான் வந்தாலும்
அசையாத இயல்புடையாய்
இன்னும் நீயிருப்பின்
இளமைபோய் முப்புவந்து
முன்னங் கூறியவை
மறையுமென்று மறைந்தனையோ.

செல்வர் சிவதாசன்

திரு. அ. துரைத்தினம்

(ஆசிரியர், மானிப்பாய் மகளிர் கல்லூரி)

“கற்றல் கேட்ட லுடையார் பெரியார்
கழல்கையால் தொழுதேத்தப்
பெற்ற மூர்ந்த பிரமாபுர மேவிய
பெம்மா னிவனன்றே”

என்பது திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின் அருள்
வாக்காகும். இதனை,

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅ ரெனின்”

என்னும் திருக்குறள் வலியுறுத்தும். இங்ஙனம் கல்வியின்
பயனாகிய அறிவைப்பெற்று அதன் பயனாகிய ஒழுக்கநெறி
யில் நின்ற ஒரு சிறந்த சீலர் திரு. R. சிவதாசன்
ஆவர். அவருடைய ஒழுக்கம் அத்தகையதென்பது
அவர் தம் தரும பத்தினியாருக்குச் சொன்ன இறுதி
வாசகமாகிய ‘கடவுளை நம்பி வணங்கு’ என்பதனாலே
துணியப்படும்.

திரு. சிவதாசன் அவர்களும் யானும் மானிப்பாய்
இந்துக்கல்லூரியிற் கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக
உடனாசிரியர்களாய் அமர்ந்து கடமையாற்றியுள்ளோம்.
அவர்,

“குலனருள் தெய்வங் கொள்கை மேன்மை
கலைபயில் தெளிவு கட்டுரை வன்மை
நிலம்மலை நிறைகோல் மலர்நிகர் மாட்சியும்
உலகியல் அறிவோடு உயர்குணம் இனையவும்
அமைபவன் நூலுரை ஆசிரி யன்னே”

என்ற இலக்கணத்துக்கு ஓர் இலக்கியமானவர். கடந்த
20 வருடகாலமாக மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி என்று
சொல்லும்போது தொடர்புபற்றிச் சிவதாசன் என்ற

பெயர் யாருக்கும் நினைவுகூரும். திரு. V. வீரசிங்கம், திரு. C. நவரத்தினம், திரு. K. முத்துவேற்பிள்ளை ஆகிய மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர்களோடு கல்லூரி நிருவாகத்தை ஒற்றுமையாக நடாத்திய முக்கிய சக்தி திரு. சிவதாசனே என்று சொன்னால் மிகையாகாது. இவர், தம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட கடமையை வழுவாது செய்த பெருந்தகை.

நீரோடு திலகம் பொலிய, அடுக்கும் புன்முறுவல் தோன்ற, அழகில் மன்மதனையும் உடலமைப்பில் வீமனையும் நிகர்த்த இவர், அறிவு, நிறை, ஓர்ப்பு, கடைப்பிடி என்னும் ஆண்மைக் குணங்களின் இருப்பிடமாயமைந்தமையால், ஆசிரிய ஆசிரியைகளினதும் மாணவ மாணவிகளினதும் அன்பையும் நன்மதிப்பையும் பெற்றார்.

“எல்லார்க்கும் நன்றும் பணிதல் அவருள்ளும்
செல்வர்க்கே செல்வந் தகைத்து”

என்ற திருவள்ளுவர் திருவாக்குக்கிணங்க, வாழ்க்கையெனும் கடலில் சினமிலா மன மெனுந் தோணியை மதியெனும் கோலால் மிக அமைதியாக ஓட்டிய செல்வர். இச் செல்வர், செல்வத்துட் செல்வமாகிய,

“செல்வர்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
செல்வன் கழலேத்தும் செல்வம்”

பெறுவாராக. இவரை இழந்த உற்றார் உறவினர் யாவார்க்கும் இறைவன் திருவருள் பாலிப்பாராக.

“கடவுளை நம்பக் கடைசிமொழி கூறித்
திடமிகு நெஞ்சுடையான் திரன் — உடலைத்
தனக்குவமை யில்லான் சிவதாசன் நீத்தான்
மனக்கவலை மாற்றி மறைந்து.

நித்திய கோபுரம்

பண்டிதர், சு. வேலுப்பிள்ளை

(ஆசிரியர், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி)

அது ஒரு பெருங் கோபுரம். மேன்மையின் உயர்ச்சி போல அது கம்பீரமாக நின்றது. எந்தக் கலைஞனதும் கைவண்ணம் படாது, மனவளத்தில் வளர்ந்தமையால் அறிவின் துணைகொண்டு காணவேண்டிய அழகிய கோபுரம் அது. அதனால் அது அபூர்வமானதொரு கோபுரம்.

அந்தக் கோபுர முகப்பிலே அதன் பெயர் எந்தச் சக்தியாலும் என்றும் அழிக்கப்படாத பொன்னெழுத்துக் களாற் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் பெயர் 'சால்பு'.

அந்தப் பெருங்கோபுரத்தின் பெரும்பாரம் முழுவதையும் ஐந்து தூண்கள் தாங்கிநின்றன. அவை அழகியவை; கருங்கல்லைப்போலக் கடினமானவையல்ல; மென்மையானவை. அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு பெயருண்டு. முதற்றூணின் பெயர் அன்பு, மற்றத்தூண் நாணம்; பழிபாவங்களுக்கு நாணும் நாணம். மூன்றாவது தூண் ஒப்புரவு; உலக நடையினை அறிந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம். நாலாவது தூண் கண்ணோட்டம்; பெயக் கண்டும் நஞ்சு உண்டு அமையும் நாகரிகம். ஐந்தாவது தூண் வாய்மை; யாதொன்றும் தீமையிலாது சொல்லும் பண்பு.

அன்பு, நாண், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை என்ற ஐந்து தூண்களாலே தாங்கப்பட்ட 'சால்பு' என்னும் கோபுரத்தைக் காலக்கொடுமைகள் அழிக்கா; எந்த வலிய படைக்கலமும் தாக்கா. எனவே, அது நித்தியமானது.

அது சிலசமயம் மனித உருத்தாங்கி நடமாடுவதும் உண்டு. அத்தகைய 'சால்பு'க் கோபுரம் சிவதாசன். எனவே, சிவதாசன் அழியவில்லை.

அந்தச் 'சால்பு'க் கோபுரம்—சிவதாசன்—தூலவடிவில் நடமாடியபோது அதற்கு—அவருக்கு—உலகம் வழங்கிய பட்டம் 'நல்லது'—'நல்லவர்'.

எப்படிப்பட்ட நல்லவர்?

ஒருமுறை 'கல்கி' அவர்கள், “கல்லுப்பிள்ளையார் எப்படிப்பட்டவர் என்று கேட்டால், அவருடைய துதிக்கை இப்படிப்பட்டது; தொந்தி, கண், செவி முதலியன இப்படிப்பட்டன என்று வருணித்துப்பார்க்கலாம். ஆனால் சர்க்கரைப்பிள்ளையார் எப்படிப்பட்டவர் என்று கேட்டால் எதை வருணிப்பது? ஒரேயொரு சொல்லில் மிகமிகத் தித்திப்பானவர் என்றுதானே சொல்லலாம்” என்றார்கள்.

சிவதாசன் அவர்கள் சர்க்கரைப்பிள்ளையார்; மிக மிக நல்லவர்.

*His work with us was sound and thorough,
his attitudes sensible and his conscientiousness
considerable.*

T. L. Green

1958

GOODBYE, SIR !

by K. SOMASKANDAN

(A grateful old Student)

Everyman, however powerful he may be however valiant, noble or wise depends at some time in his life for vital knowledge, on the skilled instruction of a teacher. No material return he can subsequently make can ever equal the service he then receives. For generations on end it is not the individual but the flower of the nation which is dependant on the teaching profession.

The late Mr. Sivadasan is the archetype of the ideal school-master. The education he imparted was truly all-round. During the twenty years he taught at Manipay Hindu (1944-1964) he amply lived up to the high expectations of the profession. He was mathematics teacher cum football and athletics coach. Above all he had certain traits of character which commanded respect from both colleagues and students alike. Both in work and in play his instructions were succinct, pithy and indisputably to the point. He had the rare ability to convince all, the truth of his assertions. His was also the knack for motivating others.

In the class-room Mr. Sivadasan had his 'method.' He never gave children more freedom than they could profitably deal with. He made them fully aware of the strict rules of polite conduct. But never at all was there too much restriction. A personal incident suffices to explain. In 1947 this writer

studied mathematics under him. All class-rooms at that time were equipped with long desks with benches to match. But single desks and chairs—discarded relics of an older era—could be found in the back-woods of the college buildings. Being somewhat of a rugged individual this person had got himself such furniture, and there it was ensconced between the bigger items and hidden from the scrutiny of the various teachers. It did not, however escape the mathematics master's attention. Called upon to come forward and explain, the student stood before his master with right hand outstretched and face averted, there being no explanation to offer and what remained was the punishment. No 'cuts' this time and Mr. Sivadasan, smiling teeth characteristically unexposed, motioned his problem-child back to his seat. The moral is the boy retained his luxury and the master got a devoted and attentive student. Also, the fixed framework of conduct may just as well be a bad code as a good one.

Mr. Sivadasan's years at Manipay Hindu coincides with an epoch of far-reaching changes and transformation in the life of the school. In fact he was part of the change and partner of those who wrought the change. The college woke up from a period of protracted hibernation, shook itself and struck forth in new directions. The O. S. A. which remained a dormant body discovered its strength and galvanised itself for action. It openly took an avid interest in the progress of the Alma Mater. The co-educational setup was put an end to. The Manipay Ladies College took shape and became an institution

with an atmosphere and pattern all its own. Almost overnight Hindu got gleaming rows of class-rooms and science laboratories. In short, a new wind blew over the whole institution.

In the field of football and athletics Mr. Sivadasan was the moving spirit. It must be said to his eternal credit that he was absolutely keen about whatever he put his hand to. Days before a football match he could be seen in 'conference' with the players planning for victory. He was the despair of all football-rivals of the college. As for tactics he was for the new-fangled formations and combinations, now the fashion in English Club football. But paradoxically he was not for the light 'taps and passes' which is part of the system. Pull your leg well back under you, and with the full strength of your body, slam the ball—these are his specific instructions. Perhaps this is a concession to the 'gallery-play' tradition of Jaffna football. "Ambidexterity"?, he once said, "is not what you are born with. It's cultivated." He had saved many from the blight of being a one-legged player, making many aware that both legs could equally competently be used to kick the ball.

It was during this time the game of cricket was introduced to the college. It has taken strong hold and is in no danger of being lost to the school. One need not be a revolutionary to initiate and spear-head changes. Our Master is an example of quiet determination in action. His mind was neither oratorical nor dialectical. He was methodical, systematic and knew himself.

Both in work and in play he was amiable to the point of being positively fond of his students. He was aware of the difficulties some of the shirkers were undergoing in their homes. In such cases he always showed his unfailing sympathy. Without being officious he takes them into his confidence and finds the root of the trouble. He follows it up by contacting the parents and thereby putting things right. In such delicate operations his great personal charm was his prime asset. The soft yet deliberate voice, the face-enveloping smile, the wide expanse of forehead, the well-cared for body went to make his irresistible personality.

In the teaching of mathematics he was guided by the principle that a problem successfully worked with grasp of the fundamentals, had inherent in itself the key to other not dissimilar problems. He had a collection of books on this subject which he lent to us with the advice that the working of the exercises should be preceded by intelligent application to the examples. It was such rough-road methods which enabled the College to send some of her boys to the University, every year.

A boy should feel that he had been taught his subject and something more. A teacher should be endowed with the gift of understanding. A true teacher is a social servant of the highest order. The untimely death of Mr. Sivadason takes away from our midst, an everlasting model of his tribe.

அமரருக்கு அஞ்சல்

அமரராகி வானுலகு சென்ற ஆசிரியர் சிவதாசன் அவர்களே,

காலன் கொடியவன் என்கிறார்கள் ; வாழ்க்கை நீர்மேல் குமிழி என்கிறார்கள் ; இக்கூற்றுக்களில் யாருக்கேனும் சந்தேகம் இருந்திருந்தால், அது சென்ற மாதம் 29ஆந் திகதி புதன் கிழமை நிச்சயமாகத் தீர்ந்திருக்கும்.

அந்த மறக்கமுடியாத கொடிய தினத்திலேதான் தாங்கள் எங்களை விட்டு என்றும் வராவகையிற் பிரிந்தீர்கள். மனத்தினால் நினைக்கவோ, வாயினால் கூறவோ முடியாத அந்தத்திடுக்குறும் செய்தி தங்களைத் தெரிந்த எல்லோரையுமே திகைத்துத் தடுமாற வைத்தது. ஐயா! எவ்வளவோ காலமாகத் தங்களை மிக மிக நல்லவர் என எண்ணிய நாங்கள் தங்களால் மிக மிகக் கொடியவராகவும் இருக்கமுடியும் என்பதையும் அன்றுதான் உணர்ந்தோம்.

தாங்கள் கொடியவர்தாம் ; சந்தேகமில்லை. இல்லையெனில், தங்களில் அளப்பரிய, பேரன்பு வைத்திருந்த ஆயிரக் கணக்கானவர்களைத் துடிதுடிக்க வைத்துவிட்டு எப்படி மறைய முடியும்!

185928

“இன்னினியே

கின்ற நிருந்தான் கிடந்தான்தன் கேளலறச்

சென்றான் சிவதாசச் செம்மல் ”

எனத் தங்களைத் தெரிந்தவர்கள் கதறிய ஓலக்குரல் தங்கள் திருச்செவியில் எப்படி விழாதிருக்க முடியும்! ஒரு சமயம் தங்கள் கள்ளமற்ற சிரிப்பும், கபடமற்ற வார்த்தைகளும், என்றும் குன்றாத பெருந்தன்மைகளும் எம்மை மாத்திரமன்றி, “ஆட்பார்த்துழலும் அந்த அருள் இல்” காலனையும் கவர்ந்து விட்டனவோ! இல்லையேல், “முற்றியிருந்த கனி யொழியத் தீவளியால் நற்காய் உதிர்தலே” போன்று எத்தனை எத்தனையோ முதியவர்களெல்லாம் இருக்கும்பொழுது, இளைஞராகிய தங்களைக் காலன் கவர்ந்த காரணம் என்னவோ?

ஐயா,

தாங்கள் சிறப்பு மிக்க குடும்பத்திலே செல்வ மகனாய்த் தோன்றினீர்கள். சிறந்த கல்விமானாகத் திகழ்ந்தீர்கள். பிர

சித்திபெற்ற ஒரு கல்விநிலையத்தின் உப அதிபராகவும், அதன் மூளையாகவும், பேராசானாகவும் விளங்கினீர்கள். தலைசிறந்த விளையாட்டு வீரன் எனப் போற்றப்பட்டீர்கள். இவற்றினும் மேலாக, தாங்கள் அடக்கத்தின் திருவுருவாய், எல்லோருக்கும் மிக இலகுவிலே கிட்டக்கூடியவராய், “பணிவுடையன் இன்சொலன் ஆதல் ஒருவர்க்கு அணி” என்ற வள்ளுவர் வாக்குக்கு இலக்கணமாய்க் காட்சியளித்தீர்கள்.

அறிவுடையோய்,

தங்களுக்குண்டாகும் சந்தேகங்களைப் போக்கக் கல்லூரி நூல்நிலையத்திற்கு வருவீர்கள். ஆங்கில, தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியங்கள் தங்கள் கரங்களிலே தவழும். தங்கள் சந்தேகங்கள் தீர்ந்ததும் தாங்கள் மற்றையோர்போற் போய்விட மாட்டீர்கள். தங்களுக்குச் சமீபத்தில் இருப்பவர்களுக்கும் தங்கள் சந்தேகத்தைச் சொல்லி, தாங்கள் புதிதாக அறிந்தனவற்றைக் கூறி, கேட்பவர்களையும் மிகச் சுலபமாக அறிவாளிகள் ஆக்கி விடுவீர்களே ஐயா! சிறிதும் சுயநலமற்ற தாங்கள், மற்றவர்களை முன்னேற்றி மகிழ்வீர்களே!

அன்று, தாங்கள் எமது ஐயங்களைத் தீர்க்கையில் ஆசானாகவும், அறிவுரை வழங்குகையில் அன்புத் தந்தையாகவும், எமது கவலைகளைக் கூறி வருந்துகையில் ஆதரவளிக்கும் அன்னையாகவும் எம்முடன் மனம்விட்டுச் சிரித்து மகிழ்கையில் சிறந்த தோழனாகவும் விளங்கினீர்களே ஐயா!

தாங்கள் எம்மை விட்டு மறைந்துவிட்டீர்களானாலும் தங்கள் திருத்தோற்றம் எம்மனத்தில் நின்று என்றுமே மறைய முடியாத தொன்றன்றோ? அறிவின் விசாலத்தைக் காட்டும் அகன்ற நெற்றியையும் அதன் நடுவே பூரணச் சந்திரன் போல் விளங்கும் அழகிய சந்தன திலகத்தையும், வாயிதழ்களில் மலரும் வற்றாத புன்னகையையும், தங்கள் எடுப்பான கம்பீரத் தோற்றத்தையும், நிமிர்ந்த நடையையும் மறப்பதென்பது இப்பிறவியில் முடியாத செயலன்றோ?

தங்கள் பொன்னடிக்குக் கோடி கோடி வணக்கம் ஐயா!

இங்ஙனம்,

தங்கள் பழைய மாணவி,

செல்வி எஸ். இராசேஸ்வரி

(நூல்நிலையப் பொறுப்பாளர்)

THE LATE MR. R. SIVADASAN

Mr. Sivadasan's loss is irreparable. The pride and hope the object of admiration and affection has been suddenly taken away from the life of Manipay Hindu College. The college has been deprived of an eminent pillar of strength. If consanguinity is the test of loyalty the last minute fusion of the master's blood with that of the boys was symbolic.

As a school master he took delight in his profession. He knew all the students and the students in turn knew him intimately. He made it possible for any parent or guardian to approach the authorities on any subject. Whenever he found it difficult to accommodate a request he was so obliging in his ways as to convince the listener and assuage his disappointment.

He was a conscientious worker with a very high sense of duty. He threw himself heart and soul into all the activities of the school and made a success of them. He was a willing volunteer to any difficult task which the school faced. None could think of a drama, a house competition, a ground display or a change in the school curriculum without Mr. Sivadasan.

It is very difficult to believe that he is no more in school. We can only console ourselves with Ghandhiji's words "Death is a true friend. It is only our ignorance that makes us grieve." However he has left behind the richest of legacies, a reinvigorated Manipay Hindu College poised for new successes and also a pleasant memory of a life nobly spent in the services of the country by devoting his life to the noblest profession.

To his devoted wife and three little daughters go our sympathies. To the deity whom he served, we commit him.

THARMESWARY THURAIRATNAM
H. S. C. IIIrd Year,

THE STUDENTS LAMENT

*Oh master! you have suddenly gone!
Your loss at everyturn we mourn.
Your face we see no more;
Trembling stand we on the shore.*

*Master dear! we cannot stay
In College, we cannot find our way.
We gave you our blood to save us all
But you obeyed the Almighty's call.*

*Our future now we cannot trust;
Without ye, Master, it is all dust.
What enjoyment can we find in books
Minus your jokes and good looks?*

*Sure never can any one fill your place
It is not for other's face.
Poor, rich, dull and the intellect
In your heart you had no neglect.*

*Oh, master dear! we mourn in vain
We know you cannot feel our pain
Then guide us, Oh Master, with your light
To tread our path, through the night.*

H. S. C. IIIrd year (Science) Students

“SIVADASAN MASTER”

The late “Sivadasan Master” was both Mathematics Master and football and sports coach. He took a great interest in the development of the school and the students. His interest in football made Manipay Hindu College a very strong team in Jaffna. Some of the strongest schools in the north were defeated by Manipay Hindu College during his time. We have heard of Manipay Hindu having been the champions for seven consecutive years many years ago. Young boys like us are seeing such good football only now. “Sivadasan master” was himself a great football player. He had the body of a full-back man at the time of his death. Our college players shone under “Sivadasan master’s” coaching because he set an example by his past record.

“Sivadasan Master” was always a great gentleman. He had a sweet smile. He never gets angry at any cost. He will of course scold you for any wrongs you had done. In the class room, he was always careful to find the weak boys and make them do better. Mathematics is a very difficult subject and “Sivadasan Master” always tried to make it easy for us. “Sivadasan Master” knows how to explain a sum or theorem. This is due to his long experience as a teacher. His passing away is a great loss to the students. We are sad because a great gentleman is no more and also an able teacher like him cannot be found easily.

At the time of his death “Sivadasan Master” was Vice-Principal of the college. His death was something unexpected. He was always healthy and strong. He was never sick. The college was always proud to have him Vice-Principal. We mourn his death with a heavy heart.

A teacher who contributed so much to the college must not be forgotten easily. We should build something in his honour so that students of the years to come may be reminded of him. A row of class-rooms named after him would have pleased him a lot. But it is more proper to build a sports stadium to be known as the "Sivadasan Stadium". It will be in daily use in the life of the school and at the same time it will be a fitting tribute to a man who aimed at a strong body and a strong mind.

One can imagine what it would be for the future of our school if our late teacher did not die. The time would have surely come when Manipay Hindu College would be the best team in Jaffna. In the game of cricket also the same good future will be ours. We owe a duty to "Sivadasan Master." We must all unite and make our college teams the strongest football and cricket teams in the Northern Province. In athletics also we must do our best. "Sivadasan Master" was very good at putting the shot, but he had a general interest in all events. Therefore we must concentrate on all the various events that go to make athletics. Even if he is not with us, "Sivadasan Master" will be watching the progress of his beloved school.

Nobody can take the place of "Sivadasan Master". From the time of his joining the school up to the time of his death, he was the same teacher who took great pains to improve his students, however bad they may have been. He was a good Hindu and took an interest in the observance of Hindu life at school. Let us all mourn his death.

K. Sridharan

G. C. E. A1 (sc)

1961

சிந்தை கவர்ந்த சிவதாசன்

மாணவ மணிகள் மனநலங் கவர்ந்த
தேனினு மினிய செந்தமிழ் மகனே!
சிந்தை கவர்ந்த சிவதாச மணியே!
இருபது ஆண்டுகள் இந்துக் கல்லூரியில்
பலபல மாணவர் படித்துப் பயன்பெற
கலகல வென்று கதைத்துஞ் சிரித்தும்
கல்வி யூட்டிய கற்பகச் செம்மலே!
காலையும் மாலையும் கடமையே கண்ணாய்க்
கற்ற கல்வியை மற்றவர்க் குரைத்து
வித்தக னாக விளங்கிய மன்னா!
அறிவினி லான்ற அருந்தமிழ் அண்ணலே!
ஆண்மை சான்ற அழகுச் செம்மலே!
அன்பின் வடிவே! பண்பின் உருவே!
மாணவர் கலங்க மனைவி புலம்ப
மழலை பொழியும் மக்கள் கதற
சிறிய வயதில்நீ பிரிய நேர்ந்ததால்
பெரிய கிழவரும் இருவிழி கலுழ
கலங்கி அழுத காட்சிதான் கொடிதே.

ஆ. மாதேவராசா

ஜி. சி. ஈ. A/2.

*He is above the ordinary in keenness of mind and
teaching ability.*

வாழ்க உன் நாமம்

திரு. இ. சிவதாசன் என்று சொன்னால் மானிப்பாயில் வசிக்கும் சிறு குழந்தைக்கும் தெரியும். அவர் எங்கள் கல்லூரி உப அதிபர்.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் எங்களைப்போலச் சிறுவனாக, ஒருகாலத்தில் அவர் படித்தார் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், ஒருநாட் காலையிலே, வேட்டி சால்வை அணிந்த பெரிய மனிதனாகத்தான் நான் முதன்முதலில் அவரைக் கண்டேன். மாலையிலே, காற்சட்டை, மேற்சட்டை, தொப்பி, சப்பாத்து அணிந்து புதுக்கோலத்தில் வந்தார்.

எங்கள் ஆசிரியர் சிவதாசன் மிகவும் சிறந்த குணமுடையவர். அவர் யார்மீதாவது கோபங் கொண்டதை நான் காணவில்லை. அவர் விவேகி; அறிவாளி; சுருக்கமாக எதையும் செய்வார்; வேடிக்கையாகப் பேசத் தெரிந்தவர்; மாணவ, மாணவியர்க்கு நல்லொழுக்கநெறி காட்டுவதில் வல்லவர். ஆகவே அவர் நல்லவர். “நல்லவன் வாழ்வான்” என்று பலர் சொல்வார்கள். ஆனால், அவர் நீண்டகாலம் வாழவில்லை. ஆனால் அவர் வளர்த்த மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி வாழும்வரை அவர் நாமம் வாழும்.

ஈ. விமலநாதன்
8ஆம் வகுப்பு (A)

“காலன் வந்த வழி யெதுவோ”

காலன் வந்த வழியெதுவோ—அதைக்
கண்டவ ரிவ்விடத் துண்டோதான்
நூலின் மேன்மை யுணர்ந்தவரே—இதை
நுவன்றுநம் மையந் தீரீரே.

1

நேசம் மிக்க அறிஞர்களே!—தவ
நிறைவு பெற்ற முனிவர்களே!
தாசன் கணித ஆசானைத்—தேடித்
தந்து நம்மை யருளீரோ.

2

வேறு

நாயைத் தானும் பிரிந் தாலும்
நாமோ பொறுத்திட வல்லோமோ!
தாயைப் போற்சிவ தாசன் பிரிவைத்
தமிய ரெங்ஙன் சகிப்போமே.

3

போயே நீயொரு பொன் னுலகம்
புகுந்த போதினு மெங்குருவே!
மாயா வுன்றன் புகழு ருவம்
மனதில் நின்றெமைக் காத்திடுமே.

4

மானிப்பாய் முதுகெலும்பே யானசிவ தாசன்
மண்ணதனில் யாவருக்கும் தோல்வி போகா
மானமுறு பெருவலிமை சிறந்த வீரன்
மாணவர்கள் மாணவியர் மருங்கு சென்று
ஏனுறுபே ராவலினால் எதுகேட் டாலும்
எடுத்ததொரு பகடியினுற் பதிலும் சொல்லித்
தேனினிப்பச் சிரித்துமகிழ் செல்வன் தன்னைச்
சிவதாசன் தனைப்பிரிந்தோம் செயலற் றோமே.

6

பத்மலோசனி ஈஸ்வரம்பிள்ளை
ஏச். எஸ். ஸி. முதலாம் வருடம் (விஞ்ஞானம்)

சிரிப்பின் செல்வர்

சமுதாயத்திலே சாலச் சிறந்த பண்புடைய நல்ல வர்களை இயற்கை அதிகநாள் வாழ விடுவதில்லை. ஆயினும், அவர்கள் கால வெள்ளத்திற் சிக்குண்டு கசங்காத வாடாமலர்களாய் அழியாப் புகழ் பெறுகிறார்கள். அவர்கள் கடைப்பிடித்து ஒழுகிய நல்வழிகளே, எதிர்காலச் சந்ததியினர்க்கு ஊன்றுகோலாகி, வாழ்க்கையில் வெற்றியடைய உதவுகின்றன. அத்தகைய சிறந்த பண்புகளை உடையவர்களுள் ஒருவர், எங்கள் உப அதிபர் திரு. சிவதாசன் அவர்களாவார். அவர் எம்மை விட்டு அகன்றிடினும் அவர் எம் கல்லூரிக்கும் எமக்கும் ஆற்றிய அன்புமிக்க சேவை எம் மனத்தைவிட்டு என்றும் அகலாது.

“அகத்தின் அழகு முகத்திலே தெரியும்” என்பார்கள். திரு. சிவதாசன் அவர்களின் அகத்தாய்மையைக் காட்டும் கண்ணாடியாக அவரது முகம் விளங்கியது. அவர் சதாகாலமும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பார். அவர் முகம் மலர்ந்திருக்கும்; வாய் புன்னகை செய்யும்; கூடவே கண்களும் சிரிக்கும். இவற்றினை இரசிப்பதற்கு இரு கண்கள் போதா; ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும். இவற்றோடு, மனத்தை மயக்கும் சாந்தம் அவர் முகத்திலே திகழும்.

மனிதன் ஒருவன் எந்நேரமும் மகிழ்ச்சியோடு இருப்பது மிகக்கடினமான செயலாகும். ஆனால், திரு. சிவதாசன் அவர்களோ எந்நேரமும் அக மகிழ்ச்சியோடும் முக மலர்ச்சியோடும் வாழ்ந்து ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டி விட்டார்கள்.

திரு. சிவதாசன் அவர்கள் பாடங்களை நகைச்சுவை சொட்டச் சொட்டப் படிப்பிப்பார்கள். தாம் உதிர்க்கும்

ஒவ்வொரு நகைமலர்களையும் மாணவர்கள் அனுபவித்துக் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிப்பதைக்கண்டு அவர் அளவில்லாத மகிழ்ச்சி அடைவார். நகைச்சுவையுடன் பாடங்களைப் படிப்பித்தால், மாணவர்கள் எளிதிலே கிரகித்துக் கொள்வார்கள் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார். அதுவே அவரது உயரிய கற்பித்தல் முறை.

அவர் எந்தப் புதிய பாடத்தினையும் மிக அமைதியுடனே விளக்கிக் கூறுவார். அவசரம் என்பது அவரிடம் மருந்துக்கும் கிடையாது.

மாணவர்களுக்குப் பல அறிவுரைகள் கூறுவார். அவற்றுள் ஒன்று: “மாணவன் ஒருவன் கல்வி கற்கும் போது, திட்டமிட்டு, தன் தகுதியை ஆராய்ந்து அறிந்தே கற்றல் வேண்டும். அவ்வாறு அம்மாணவன் கற்பானாகில், அவனுக்குத் தொழில் வாய்ப்பு விரைவிற் கிட்டும்.” இது கல்விகற்கும் மாணவர்கள் அறிந்திருக்க வேண்டிய பொன் மொழியாகும்.

ஆசிரியர் சிவதாசன் அவர்கள் அமரத்துவம் அடைந்துவிட்டாலும், அவர் எமக்குக் கூறிய நல்லுபதேசங்களும் நல் வார்த்தைகளும் எம்மனத்தைவிட்டு அகலாமல், அவரை வாழ வைக்கின்றன. “சிரியுங்கள்; எந்நேரமும் மகிழ்ச்சியாய் வாழுங்கள்” என்ற இரண்டுமே, நமக்கு, சிவதாசன் அவர்கள் காட்டிவிட்டுச் சென்ற வாழ்க்கை நெறிகள். அவற்றினை நாம் அனைவரும் போற்றி வாழ்க்கையில் வெற்றியடைவோமாக.

து. நித்தியானந்தன்

Prep. A/1

REVIEWS

“ தாயினும் நல்லனாந் தன்மையன் ”

ஆயிரம் ஆயிரம் மாணவர்கள்—இங்கு
அறிவொளி காணுமோர் ஆதவனே—அவன்
தாயினும் நல்லனாந் தன்மையனே—சிவ
தாச னெனும்பேர் சொல்லுவரே.

1

போயினன் பொன்னுடல் நீத்தெனவே—இங்கு
பேயிருள் சூழ்ந்தது நம்மனத்தே—யாரும்
தாயற்ற சேயெனக் கதறுவது—அவன்
தன்செவிக் கெட்டிட மார்க்கமிலை.

2

கண்ணியம் நேர்மை கடமையெனும்—இவை
கண்ணெனக் கொள்ளும் மாண்பினனாய்—உயிர்
தன்னையே எம்மனோர் வாழ்வினுக்காய்—என்றோ
தந்துவிட் டானவன் வள்ளலாவான்.

3

முகத்தில் நகைமலர் பூத்திருக்கும்—வாய்
முத்தெனப் பகடிகள் பொழிந்துவிடும்—உயர்
அகத்தில் அருளொளி பொங்கிவரும்—எங்கள்
அறிவு வளமும் தேங்கிவரும்.

4

இன்றிலை நம்மிடைச் சிவதாசன்—அவன்
இன்குரல் இன்றும் கேட்கிறதே—அவர்
மென்னகை கண்முன் நிற்கிறதே—எனில்
மேவு மார்க்கமென் நாமாற.

5

சாந்தாதேவி - தம்பியையா
ஏச். எஸ். ஸி. முதலாம் வருடம் (விஞ்ஞானம்)

185928

நீங்காத நினைவு

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி உப அதிபராய் விளங்கிய திரு. இ. சிவதாசன் B. Sc. அவர்கள், எம் மனத்திரையிலே நீங்காத நினைவாகப் பதிந்துவிட்டார்கள். அவர் காலையிலே கடமையைச் செய்ய விரையுங் கதிரவனைப்போல, தமது ஆசிரியக் கடமையைச் செய்ய விரைவார். இவரது போக்கு, பலருக்கு விசித்திரமாகப் பட்டாலும் சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக இருக்கும். பளிங்குபோன்ற தனது உள்ளத் தூய்மையை எடுத்துக் காட்டுவது போன்று, வெண்மையான வேட்டியுடனும் நீண்ட வெண் சட்டையுடனும் சால்வையுடனும் அவர் காலையில் தோன்றும்போது தமிழரின் பண்பாடு அவரிடம் மிளிர்வதைக் காணலாம். ஆனால், மாலையிலே அரைக் காற்சட்டையுடனும் மேற்சட்டையுடனும் வருவார்; அக்கோலம், அவர் விளையாட்டில் எடுத்துக்கொண்ட அக்கறையைக் காட்டுவதாய் இருக்கும்.

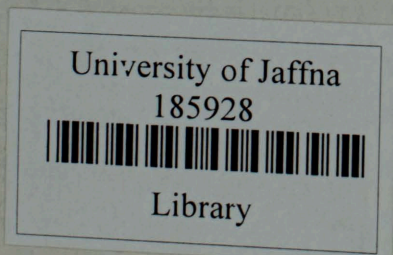
எந்நேரமும் புன்னகை நிறைந்து விளங்கும் இவர் வதனத்திலே துன்பத்தின் சாயலே படிவதில்லை. இவரின் திடகாத்திரமான உடல் இவரின் மனோதிடத்தை உணர்த்துவதுபோலும்! இவரின் எடையைச் சுமக்கும் மிடுக்கான நடை, எத்தனை படைகளையும் எதிர்க்கத் தயங்காதது போலத் தோன்றும். இவர் நடையிலே தன்னலமில்லை; தன்னம்பிக்கை தலைதூக்கிநிற்கும். தற்பெருமை இல்லை; பெருந்தன்மை மிளிரும். அகம்பாவம் இல்லை; அடக்கம் பளிச்சிடும். சினம் என்பதை அறியாச் சிரித்த முகத்திலே என்றும் சாந்தமும் பரிவும் தவறும். இவர் உதடுகளிலிருந்து எந்நேரமும் பாசமும் நேசமும் நிறைந்த வார்த்தைகளே வெளிவரும். இதனாற்றினோ, குழந்தைகளின் மனங்களிலேகூடப் புகுந்து அன்பால் நிறைந்து நிற்கிறார் இவர். விந்தையான பேச்சும் சுவையான கேலி

வார்த்தைகளும் இவரது பேச்சின் இடையிடையே கலந்து சுவையூட்டும். இவற்றால் எம்மைச் சிரிக்கவும் அறிவு செழிக்கவும் வைத்துப் பூரிப்புடன் இரசிப்பார்.

இவர் ஆசிரியருக்குரிய பண்புகள் அனைத்தும் நிரம்பப் பெற்றவர். மாணவர்களின் முன்னறிவையறிந்து பாடங்களைப் பசுமரத்தாணிபோல மனத்திலே பதியச் செய்வார். இவர் எம்முடனும் ஆசிரியர்களுடனும் பழகும் போது, சுவையாக இருக்கும். அப்போதெல்லாம், ஆழ்ந்த அறிவுச் சுரங்கத்திலிருந்து தெறிக்கும் மணிபோன்ற கருத்தடங்கிய வார்த்தைகள் நம்மைப் பரவசப்படுத்தும்.

அவர் இன்று எம்மிடையே இல்லை; மெழுகுவர்த்தி போல ஒளிதந்து மறைந்துவிட்டார். அந்த உத்தமருக்கு எமது இரத்தம் பயன்படாதுபோனாலும், உள்ளத்து அன்பிற் சுரந்த கண்ணீர்த்துளிகளையாயினும் காணிக்கை செலுத்தி வணங்குவோமாக.

அ. யோகாத்தினம்
ஜி. சி. ஈ. (B1)

The death of Mr. R. Sivadasan is no doubt a great loss to the institution.

Sir. Sangarapillai

